

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MERKWAARDIGE GELIJKENIS

N° 2491

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een merkwaardige gelijkenis

~~~~~

HOOFDSTUK I

HET ALIBI

Het was omstreeks tien uur in de avond, toen John Raffles, alias de Grote Onbekende, de voet zette over de drempel van een pas gebouwd hotel in het Westend, en nog geen vijf minuten later, had hij de man ontdekt met wie zijn gedachten zich de hele dag bezig hadden gehouden.

De man was van middelmatige gestalte, goed gebouwd, goed gekleed, en hij had een bleek gelaat, waarin twee bruin-groene ogen schitterden onder twee wenkbrauwen, die boven de neus waren samengegroeid.

Het geoefende oog van Raffles, aan wie nooit iets ontging, had reeds op enige afstand vastgesteld, dat de avondkleding die de man droeg, gesneden was

door een der beste tailleurs van de stad.

Zijn handen waren wit en verzorgd. Het donkerbruine haar was in het midden gescheiden, hetgeen hem een enigszins exotisch uiterlijk gaf, maar in zijn gedragingen was hij een volmaakt Engelsman. Zijn gebaren waren afgemeten, en slechts nu en dan wisselde hij enige woorden met de vrouw die naast hem zat, en die er uit zag als een actrice of filmster.

Raffles bestudeerde de man enige tijd aandachtig, half verscholen achter een dikke pilaar, en liet zijn blik rusten op de zegelring met een rode steen, waarin duidelijk zichtbaar een monogram graveerd was.

Na een poos wendde hij zich tot Charles Brand, zijn vriend, die ook als secretaris fungeerde, en die achter hem was blijven staan, en zei met een glimlach, op fluisterende toon:

— Ik had niet durven hopen, dat in een zo grote stad als Londen het toeval ons zo gauw ter wille zou zijn. Herken je hem?

Brand keek zoekend de zaal rond, tot dat hij plotseling een onwillekeurige beweging van schrik maakte.

— Dat is sterk, mompelde hij. Ik sta er verstonnd van.

— Kan ik me begrijpen, zei Raffles, maar je moet je weten te beheersen, amice. Die beweging van verbazing en schrik zou ons lelijk kunnen opbreken, als de Grote Dallah ze zou hebben gezien. Hij heeft valkenogen.

— Maar ben je er zeker van dat hij het werkelijk is?

— Maar, Charles, twijfel jij soms een seconde?

Brand antwoordde niet dadelijk. Met zijn gedachten ging hij terug naar hetgeen er de vorige nacht of liever in de vroege ochtend van de dag te voren was gebeurd, dat ontstellende avontuur in de kluis onder de Landbouwbank, toen zij beiden in de macht waren geraakt van die geheimzinnige, altijd rood gemaskerde bendeaanvoerder, die door zijn volgelingen de Grote Dallah werd genoemd, waarschijnlijk omdat zijn macht even onbepert was als die van de Dahlai Lama van Thibet.

Brand doorleefde opnieuw de gevaren van de tocht door de tunnel, die door de bandieten gegraven was, met het voornemen om zo in de kluis te komen, die overval van de bankrovers, en het openen van de ronde deur van de safe, door Raffles omdat geen der trawanten van de Dallah dit kon, en omdat die safe iets bevatte, dat voor de bandieten naar het scheen meer waard was, dan al het goud der aarde. De Dallah zelf zat er in opgesloten als slachtoffer van een jaloers bendelid, dat de zware deur achter hem had dichtgeduwd, toen hij deze had weten te openen, en de kluis was binnengegaan.

Daarna was de inval gevolgd van vier

als politieagenten verklede bandieten, die medeplichtigen van de aanvoerder bleken te zijn. Wat hier op volgde grensde aan het ongelooflijke. De kans was weer gekeerd, het gevaar werd zeer dreigend, en de Dallah had hen beiden in dezelfde kluis opgesloten, waaruit Raffles hem, als de enige die het kon van de verstikkingsdood had gered. Aldus had de Dallah de mannen beloond, die hem het leven hadden gered.

Brand kon de gedachte aan dit bizarre, ongeloofwaardige avontuur niet van zich afzetten. Opnieuw doorleefde hij de ontzettende benauwenis van dat halve uur in de kluis, hoe zijn slapen begonnen te hameren, hoe hij vurige zonnen voor de ogen zag, totdat het tweetal op een zeer merkwaardige wijze, en op het allerlaatste ogenblik gered werden door de directeur van de bank in hoogst eigen persoon, die aan de vooravond stond van een bankroet, en er met het weinig geld dat de kluis nog bevatte, vandoor had willen gaan.

Maar intussen was de Dallah met zijn minnares Liza Fraser en zijn medeplichtigen gevlucht door de tunnel. Er was echter iets gebeurd, waarover de Dallah nog wel eens bitter berouw zou kunnen hebben.

Dronken van zegepraal namelijk, en in de vaste overtuiging, dat zijn doods-vijand in de kluis onherroepelijk zou moeten omkomen, had de geheimzinnige aanvoerder, alleen voor Raffles en Brand zichtbaar, zich voor een kort ogenblik ontdaan van de kap van rode zijde, waarachter zijn gelaat verborgen zat. Raffles had dat gezicht maar een paar seconden kunnen zien, bij het licht van een zaklantaarn, maar het was niet-femin onuitwisbaar in zijn herinnering gegrift, en ook Brand wist dat hij het nooit zou kunnen vergeten. De vorm van de wenkbrauwen, de kleur der ogen, de haviksneus, de eigenaardige, wasbleke kleur, alles droeg daartoe bij.

De verblufte bankdirecteur moest de vreemde indringers ongemoeid laten gaan en daarmee leek dit gevaarlijke avontuur tot een einde te zijn gekomen. Raffles had onmiddellijk een nauwkeurig signalement van de gevaarlijkste ban-

diet, die Londen ooit gekend heeft, aan de politie opgegeven, hopende dat men die schurk niet langer in de gelegenheid zou laten, te roven en te moorden.

En nu zat hij daar, naar het uiterlijk volkomen zeker van zich zelf, en zo gerust, alsof hij zich in zijn eigen woning bevond.

Hij had met de vrouw plaats genomen op het verhoogde zaalgedeelte, dat in de vorm van een hoefijzer de dansvloer omgaf, die aan alle kanten te bereiken was via een roltrap.

— Die vrouw was echter niet Margot Fraser, of Liza, zoals zij later genoemd was, dat zag Brand onmiddellijk. Liza Fraser had gitzwarte ondoorgrondelijke ogen, en deze vrouw was hoogblond, en haar ogen waren blauwgrijs.

Op dit moment keek de Dallah juist in hun richting, en Brand maakte onwillekeurig een beweging als wilde hij zich achter een pilaar verschuilen. Raffles echter bleef staan waar hij stond, en keek de man met het bleke gezicht onverstoorbaar aan. Deze wendde echter de ogen spoedig weer af, en Brand zei op zachte toon tot Raffles:

— Hij schijnt ons niet te hebben herkend.

— En jij had geen verstopperij behoeven te spelen amice. Onze vermoening, eergisteren, schijnt werkelijk niet zo slecht te zijn geweest. Vergeet ook niet dat wij hem beter hebben kunnen zien, bij het licht van zijn eigen zaklantaarn, dan hij ons.

— Wat denk je te doen?

— Wel, ik voel biezonder veel lust, de politie op te bellen, en hem hier op staande voet te laten arresteren. Het is niet mijn gewoonte, de politie in mijn particuliere geschillen te betrekken, maar in dit geval is het iets anders. Die man is niet alleen een groot gevaar voor mij persoonlijk, maar voor geheel Londen. Verder gebruikt hij middelen, die een man met een greintje eergevoel behoorde te verwerpen; hij bedient zich van een mooie vrouw als lokaas, kortom, hij is een ploert en een schoft. Daarenboven ben ik, zoals je weet, bezig aan de uitwerking van een veelbelovende zaak, en daarbij kan ik onmogelijk mij laten

afleiden door de gedachte, hoe ik mij het best kan verdedigen tegen een zeer sluwe vijand, die het op mijn leven voorzien heeft. Maar kijk eens, wat gaat er nu gebeuren? Zou het werk mij reeds uit de handen worden genomen, voor mijn besluit nog vast staat?

Brand vestigde zijn blikken op het tafeltje, waaraan de Dallah en de blonde vrouw gezeten waren.

Twee flink gebouwde mannen, met hun overjas nog aan en een bolhoedje op het hoofd, waren via de roltrap naar boven gekomen. Een hunner bleef een weinig achter, maar de ander liep regelrecht toe op het tafeltje in kwestie, nam vlugtig zijn hoed af voor de vrouw, boog zich toen naar de Dallah over, en fluisterde deze iets in. Hij hield daarbij een hand in zijn zak.

Een paar gasten in de omgeving, hadden wellicht iets opgevangen en draaiden enigszins verschrikt het hoofd om.

De Dallah zelf bleef volkomen kalm. Het was alsof hij een weinig verwonderd was, en tipte de as van zijn sigaret, sprak een paar woorden tot de vrouw, en stond op. Hij zei een paar woorden tot de man met het bolhoedje, deze zei iets terug, met een strak gezicht, en de ander liep voor hem uit, langs het gangpad stapte op de roltrap, en daalde vlak langs Raffles en Brand heen, die nog altijd bij de deur waren blijven staan, naar de restauratiezaal en de hal.

Zodra zij uit het oog verdwenen waren, zei Raffles glimlachend:

— Nu dat is vlugger gegaan dan ik had durven hopen. De beschrijving van de schurk heeft dus zijn uitwerking niet gemist. Weliswaar, kan ik mij bezwaarlijk als getuige opgeven, maar men vindt natuurlijk de tunnel onder de bank, men kan gemakkelijk een paar van de medeplichtigen arresteren, die ik met name heb genoemd, men zal ook Liza Fraser wel vinden, kortom, er kunnen genoeg bewijzen tegen de Dallah worden verzameld, zou ik zeggen, zo niet voor deze zaak, dan toch voor andere, om hem voor een jaar of tien onschadelijk te maken. Kom, laten wij een glas wijn gaan drinken op de goede afloop.

Zo gezegd, zo gedaan. Het was echter een weinig voorbarig. Reeds de ochtendbladen van de volgende dag brachten het verslag van de arrestatie, maar het zag er in het geheel niet naar uit, alsof de Dallah spoedig met succes voor het gerecht zou kunnen worden gedaagd.

Het was omstreeks half negen in de ochtend, toen Brand nog in zijn pyjama aan de ontbijttafel zittend, met een nummer van de « Daily Express » in zijn hand een zachte kreet uitte, en met verwonderde ogen over het blad heen, naar Raffles staarde, die de zomerdienstregeling van de spoorwegen bestudeerde.

— Welke betekenis moet ik aan die noodkreet hechten, amice? vroeg Raffles, zonder van het spoorboekje op te zien. Is de thee te heet of is de Dallah ontsnapt?

— Geen van tweeën; de Dallah is nog niet op vrije voeten. Ik leg de nadruk op nog, want hij heeft een alibi.

— Een alibi... waarvoor? vroeg Raffles, dadelijk een en al aandacht, en het spoorboekje neerlegend.

— Voor die geschiedenis in de Landbouwbank.

— Dat heeft hij dan heel knap uitgeknoebeld. Laat eens zien, hoeveel tijd hij daaraan besteed moet hebben. Het was precies tien uur, als ik mij goed herinner, toen ik mijn diensten aan Liza Fraser kwam aanbieden, op het horen van de ominieuze mare, dat de deur van de kluis in de kelder van de landbouwbank tijdens het werk was dichtgevalen, en dat niemand de ronde deur kon openen. Daar ik wist dat de Dallah dit wél kon, en dat hij bij de onderneming aanwezig was geweest, lag de slotsom voor de hand, dat hij zelf op een of andere wijze in de kluis moest zijn terecht gekomen. Dat hij er door een medeminnaar in was opgesloten, hoorde ik pas later, maar het overige klopte. De man, die de onheilstijding aan Liza kwam brengen moet een minuut of tien over de weg hebben gedaan. Wij kunnen gerust minstens twintig minuten rekenen voor de vergeefse pogingen, die men heeft aangewend, om de deur te openen. Voeg er nog een half uur bij, die de Dallah zelf nodig heeft gehad,

om van zijn woning naar het begin van de tunnel te gaan, dan komen we precies op negen uur uit. Het was echter stellig ongeveer half drie in de ochtend, toen hij ons zelf in de kluis opsloot. Hij heeft weer minstens een half uur nodig gehad om thuis te komen. Hij moet dus verantwoording kunnen afleggen, voor zes uren, van negen uur in de avond af, tot drie uur in de ochtend? Heeft hij dat gedaan?

— Of hij dat gedaan heeft? Van minuut tot minuut, en in de perfectie. Er is geen speld tussen te krijgen, riep Brand uit.

— Omgekochte getuigen, natuurlijk, zei Raffles minachtend. Zijn eigen kornuiten.

— Omgekocht? Kornuiten? Nu, dan zijn het kornuiten van een eigenaardige soort, want het zijn leden van de Billiton Club. Twaalf hunner zijn bereid onder ede te verklaren, dat de Dallah om half acht in de Club is gekomen, daar alleen gedineerd heeft, naar de leeszaal is gegaan, daar tot elf uur heeft zitten lezen, vervolgens een partij biljart heeft gespeeld, met Lord Dunmore, om één uur een glas whiskey soda heeft gedronken, en om kwart over één naar een van de logeerkamers van de Club is gegaan.

— Hij zou die kamer dadelijk hebben kunnen verlaten. Van half twee af had hij dan nog ruim een uur, voldoende voor een bekwaam inbreker.

— O ja, maar de bootjack nam om half twee zijn schoenen voor de slaapkamerdeur weg, en zijn buurman, in de kamer naast de zijne heeft hem om half drie horen opstaan, om wat te drinken. Hij had gezegd, om zeven uur te willen worden gewekt, en om vijf minuten over zeven hebben wel vier leden hem naar de badkamer zien gaan.

— Wel, wel, dat is zeer eigenaardig, zei Raffles afgemeten, met half dichtgeknepen ogen. Nu, Charles, zoals ik al meermalen heb gezegd is die meener Dallah een zeer slimme vos. Welke naam heeft hij opgegeven?

— Wel hij staat in het register van de Billiton Club al drie maanden lang te boek als Jeffrie Stanley. Een rijk

heerschapp, die woont in de buurt van Pall Mall. Moet ik je nog zeggen, dat de man, nu ik je dit vertel, waarschijnlijk al weer op vrije voeten zal zijn?

Raffles liet een kort lachje horen, en zei in gedachten door het open raam naar de grote, bloeiende tuin starend:

— Ja, ja. Natuurlijk is die mijnheer Stanley al weer vrij. Hij gaf zeker een nauwkeurig adres op?

— Dat spreekt van zelf. Maar hoe verklaar je het? Je signalement was toch duidelijk en uitgebreid genoeg, en wij hebben toch met eigen ogen gezien, hoe de Dallah gearresteerd en weggevoerd werd.

— Zeker, en ik hoop mijn eigen ogen nog te mogen vertrouwen. Wat denk jij er van, amice. Denk je dat de arrestant onderweg naar het posthuis verwisseld is met een ander?

— Nu, dat klinkt al bijzonder onwaarschijnlijk.

— Zo denk ik er ook over. De detective die hem kwam halen, was Conrad Birdman, die pas vier weken geleden is aangesteld, maar die het stellig ver zal brengen, want hij is een heel schrandere politiemans. Je kunt mij niet wijs maken, dat zo'n bekwaam man de Dallah arresteert, wegbrengt en met een ander het politiebureau binnengaat zonder van de verwisseling iets te bemerken. Neen, daaraan valt zelfs niet te denken.

Natuurlijk is er een andere oplossing, en voor zover ik kan nagaan, is die oplossing dan ook de enige. Begrijp je het nog niet, amice? Komaan, het ligt toch nogal voor de hand.

Brand bleef een ogenblik met gefronsd voorhoofd nadenken, en toen riep hij uit:

— Maar natuurlijk. Dom van me, dat ik het niet onmiddellijk heb begrepen. Die Billiton Club is pas een half jaar geleden opgericht, en de leden behoren allemaal tot de bende van de Dallah.

Er kwam een uitdrukking van gemaakte verwondering op het gelaat van Raffles, toen hij zei:

— Met de bedienden en de kelners inclusief?

— Waarom niet? Zoiets is toch best mogelijk. Het kan toch niet anders of die tien leden, de kelner en de bedienden hebben staan liegen alsof het gedrukt stond.

Raffles wierp zich achterover in zijn stoel, barstte in lachen uit, sprong toen op, klopte Brand op de schouder, en zei, nog altijd lachend:

— 't Is prachtig gevonden. Misschien is je verklaring echter niet volkomen juist, amice, maar dat kunnen we gauw genoeg te weten komen, want ik ga eens kijken naar het huis van die Mr. Jeffrey Stanley, het lid van de Billiton Club, die uit louter boeven bestaat.

HOOFDSTUK II

DE DIVAN

Een uur ongeveer na het verschijnen van de ochtendbladen, was het huis van Jeffrie Stanley als het ware reeds belegerd door verslaggevers, die nadat hij weer op vrije voeten was gesteld, uit zijn eigen mond, de samenhang van het geval wilden vernemen.

Het huis waar hij woonde stond in het noordelijkste gedeelte van de Edgware Road; het was vrij oud, niet groot, maar van een fraaie bouworde.

De bediende van Mr. Stanley, ten einde raad, had de nieuwsgierige bezoekers reeds ten getale van twaalf man in een kleine wachtkamer gelaten, toen zich nog een dertiende kwam aanmelden, die zich opgaf als verslaggever van de «Temps». Hij sprak het Engels zeer goed, ofschoon met een Frans accent, en de huis-knecht dreigde wanhopig te worden, want nu kwam de continentale pers blijkbaar ook al aanzetten.

— Mijnheer Stanley is nog niet te spreken. Geen van de heren is nog bij hem toegelaten, en u dringt op spoed aan riep hij uit. Ik vrees dat gij zult moeten terugkomen, monsieur.

Maar Monsieur Legras behoorde tot het soort reporters, dat zich niet laat afschepen, hij schudde kalm het hoofd, en drukte de wel wat verbaasde bediende een half pond in de handen. Deze weifelde, en zei op onzekere toon:

— Ik zal mijn uiterste best voor u doen, mijnheer, en misschien kan ik u zelfs laten voorgaan, maar Mr. Stanley

is pas thuis gekomen van het politiebureau, hij is zeer uit zijn humeur, en heeft geen lust om heren van de pers te ontvangen.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, zei Mr. Legras rustig, maar je moet begrijpen, dat mijn blad bijzonder gesteld is op nadere inlichtingen. Het Franse publiek heeft evenveel recht op nieuws uit dit land als het Engelse. Kun jij mij niet wat nadere bijzonderheden verschaffen?

— Minder dan niets, mijnheer. En als u het mij vraagt: ik vind het een groot schandaal. Men had mijn meester zoiets niet mogen aandoen. Hij is boven iedere verdenking verheven.

Mr. Legras keek eens aandachtig naar het bolle, bleke, onbeduidende gezicht van de bediende, dat geen overmaat van schranderheid verried.

— Ik kan me je verontwaardiging zeer goed begrijpen, vriend, zei hij met een medelevende glimlach. Het is ook een uiterst onaangename ervaring, als men zich volstrekt niets te verwijten heeft. Ik voor mij, geloof dat die Raffles, die de politie opbelde eenvoudig een praatjesmaker is, en het gehele geval heeft verzonnen, teneinde de aandacht af te leiden van zijn eigen wandaden. Die inbraak in de Landbouwbank is natuurlijk zijn werk geweest.

— Dat heb ik ook onmiddellijk gezegd, mijnheer, zei de bediende op verheugde toon. Het is een soort alibi voor

hem zelf geweest.

— Dat is best mogelijk, zei Monsieur Legras met een effen gezicht. Hier is nog een half pond. Denk je dat het je zal lukken, om mij bij je meester toe te laten? Ik zou graag de eerste zijn, want ik moet mijn rapport ook nog telegraferen.

De man keek bedremmeld naar het goudstukje dat flonkerend op zijn handpalm lag, en zei:

— Ik dank u wel, mijnheer, en ik zal het gaan proberen, maar ik kan u niet veel hoop geven. Mijn meester wilde alleen blijven, en hij heeft mij te verstaan gegeven, dat hij geen bezoekers kon ontvangen. Toen ik zei dat er wel journalisten zouden komen, droeg hij me op, hen weg te sturen en als dat niet ging, moest ik ze maar laten wachten tot er een aantal bij elkaar waren, die zou hij dan gezamenlijk te woord staan. Een persconferentie, noemde hij het.

— Daar doe ik niet aan mee, zei Mr. Legras heel bedaard. Ik wens een interview, waarin ik hem enkele vragen kan stellen. Ik weet er wel iets op. Wijs mij eenvoudig zijn kamer, en ik zal zeggen dat ik met een paar anderen ben binnengeslopen, achter je rug om, en dat je er niets van weet.

De bediende scheen te weifelen, maar een nieuwe blik op het goudstuk deed hem zeggen:

— Op uw verantwoording dan, mijnheer. Ik draai me om, en zal niet kijken.

— Je zult geheel vrijuit gaan. Jij hebt mij niet gezien, en ik jou niet.

De bediende liet het geldstukje in zijn vestzak glijden, en dat scheen hem zoveel moed te geven, dat hij regelrecht naar de voet van de trap liep, en daar zacht tot Mr. Legras zei:

— Ik zal tot het portaal met u mee moeten gaan, want u zoudt het toch niet begrijpen, als ik u van hier de weg trachtte aan te duiden.

— Goed. Apropos, weet je zeker dat je meester nu alleen is?

— O ja, dat weet ik beslist.

— Hoe lang geleden kwam hij thuis?

— Een half uur geleden.

— Maar dan moeten de journalisten

hem toch hebben gezien, die in de vestibule stonden te wachten?

De bediende schudde het hoofd en zei:

— Mijnheer was zeker al op de hoogte van wat hem boven het hoofd hing, want hij is door de achterdeur het huis binnen gekomen.

— Aha, dus dit huis heeft een achterdeur. Dat is wel gemakkelijk in zo'n geval als dit, en men niet wil worden lastig gevallen door hinderlijke persmusketen.

Tijdens dit korte gesprek was het tweetal de trap opgegaan, en bereikte aldus een portaal, waarop van drie zijden gangen uitliepen. De bediende ging de gang in, recht tegenover de trap, volgde deze een korte afstand, sloeg een hoek om, waardoor hij in een dwarsgang kwam, en legde daar fluisterend uit:

— U gaat dat kleine wenteltrapje rechts op, vijf treden. U volgt de gang, die zich daartegenover bevindt. Links komt u in de serre, maar u moet de rechtse hebben, dan is het de tweede deur aan uw rechter hand.

— Volkomen duidelijk, prees Mr. Legras hem. Als het interview is afgelopen, hoop ik je nog te zien; wie weet schiet er dan nóg iets op over.

De bediende wilde zich de trap al weer afhaasten, om de wachtende persheren te kalmeren, toen Mr. Legras nog vroeg:

— Wat is het voor een soort kamer?

— Een werkkamer, mijnheer, die ook als rookkamer gebruikt wordt.

— Ben jij gewoon te kloppen?

— Altijd.

— Goed, dank je, nu weet ik genoeg.

De bediende ging terug, en Legras volgde de aanwijzingen, die hij ontvangen had, ging het eigenaardige wenteltrapje op, sloeg de rechtse gang in, na een blik te hebben geworpen op de serrameren en op een schijnbaar geheel overbodig treedje in de gang, kwam voor de aangewezen deur, draaide zonder kloppen de kruk om, en trad binnen.

Hij stond in een door twee hoge ramen goed verlicht vertrek, er stond een zeer grote divan, en schuin daarvoor was een prachtig bewerkt Japans kamerschut geplaatst.

Op dat tochtscherm was allereerst de aandacht van de bezoeker gevestigd, niet van wege de prachtige bewerking, maar wegens het feit, dat hij juist op het ogenblik van zijn binnentreden, er achter een klein stukje van een damesrok, een ragdunne nylon kous en een goudlederen schoentje zag verdwijnen.

Hij keek echter met een onschuldig gezicht onmiddellijk een andere kant uit en toen naar 't schrijfbureau, waaraan de man gezeten was, die hij zo gaarne een interview wilde afnemen, maar die hem met een alles behalve vriendelijk gezicht aanstaarde, na zich met een ruk op zijn stoel te hebben omgewend op het horen van de opengaande deur.

— Wie bent u en hoe durft u hier onaangediend binnen te komen, mijnheer? vroeg hij toornig.

— Als ik u zeg dat ik journalist ben. Mijnheer zult u de eerste vraag zeker wel als overbodig beschouwen, antwoordde Mr. Legras, aan zijn zwart sikje plukkend. Hier is mijn kaartje. Ik ben speciaal verslaggever van de Parijse Temps. Ik ben een buitenlands correspondent van dat blad, nu eens hier, dan eens daar vertoevend, tracht ik alles op te vangen, wat mijn aandacht wekt. En ongetwijfeld is uw geval zeer interessant.

— Zo, mijnheer, vindt gij dat? vroeg Jeffrie Stanley met opeengeklemden tanden. Laat ik u dan zeggen, dat ik van een ander gevoelen ben. Ik kan het volstrekt niet belangwekkend vinden, en alleen maar hoogst onaangenaam. Heeft mijn bediende u niet gezegd, dat ik geen journalisten wil ontvangen?

— Daartoe was hij niet bij machte, monsieur. Ik kwam binnen met vier andere heren, die elkander aankeken, alsof de een de ander met huid en haar wilde opeten. Dat was voldoende voor mij om hen als collega's te doen kennen, en ik sloop achter zijn rug op goed geluk de trap op.

Stanley keek de bezoeker scherp aan en vroeg:

— En op goed geluk hebt gij dus ook deze kamer dadelijk gevonden?

— Het zou wat overdreven zijn, om

te zeggen dat ik ze dadelijk vond, maar ik vond ze dan toch. Het is waar, dat ik een paar deuren heb geopend, voor ik de goede vond. Ik hoop dat u het mij niet al te kwalijk neemt, Mr. Stanley, maar een goed verslaggever kent nu eenmaal geen bescheidenheid. Dat brengt zijn vak mee. Vindt gij het goed, als wij na deze inleiding overgaan tot de zaak zelve?

De scherpe, bruingroene ogen van Mr. Stanley namen de bezoeker nog eens aandachtig op, en zei:

— Hoeveel verslaggevers wachten er nog ongeveer beneden.

— Een stuk of twaalf, geloof ik.

— Dan zult gij wel zo goed zijn, dit vertrek te verlaten, u bij het dozijn te voegen en gezamenlijk hier weer terug te keren. Ik kan niet inzien, waarom ik een Fransman de voorkeur zou geven voor een interview, als dat dan werkelijk onvermijdelijk is.

— Absoluut onvermijdelijk, Mr. Stanley, zei de bezoeker, terwijl hij doodkalm naast het bureau ging zitten, een aktentas opende, en daaruit een paar Franse bladen nam, een nog onbeschreven bloknoet en een balpoint.

Stanley werd rood van kwaadheid en beet de lastige bezoeker toe:

— Ik heb niets te zeggen, mijnheer. Ik wil niet worden lastig gevallen. De zaak is voor mij zeer onaangenaam; iets dergelijks is mij nog nooit overkomen, en ik vind dat er al te veel ruchtbaarheid aan is gegeven. Ik heb nu andere dingen aan het hoofd.

Legras glimlachte, want hij was een Parijzenaar, en hij dacht aan het goudlederen schoentje, en het kleine, wapperende stukje rok.

Hij maakte bedaard een afwerende beweging, en zei op zijn beminlijkste toon:

— Ik zal het niet lang maken, Mr. Stanley. Een paar inlichtingen zijn voldoende. Gij zijt gearresteerd op een zware beschuldiging. De man die u aanklaagde, is niet de eerste de beste, en weet wat hij zegt, naar ik mij heb laten vertellen. Van uw kant hebt gij duidelijk aangetoond, dat gij met die hele zaak van de Landbouwbank volstrekt niets te

maken hebt, want men heeft u uren achtereen in de Billiton Club gezien. Om kort te gaan: gij zijt daar niet geweest, en toch zijt gij trek voor trek de man, die aan de politie is beschreven. Ook dit huis is opgegeven als te worden bewoond door de gevaarlijke bendeleider in kwestie. Zelfs voor een kind moet het dus duidelijk zijn, niet waar, dat hier een buitengewoon slimme streek moet zijn uitgehaald door twee personen, die sterk op elkander lijken. Hoe vindt gij deze verklaring? Vindt gij het niet zonderling, dat de politie zelf niet op dat denkbeeld is gekomen?

Stanley was bleek geworden, en half van zijn stoel opgestaan. Zijn ogen schitterden, en zijn stem sloeg over toen hij naar de deur wees en zei:

— Nu is het genoeg geweest, mijnheer. Verlaat onmiddellijk deze kamer en mijn huis. Uw onbeschaamdheid zou mij doen vergeten, wat ik tegenover de vertegenwoordiger van de Franse journalistiek verschuldigd ben.

Legras scheen een ogenblik van zijn stuk gebracht, maar hij herstelde zich onmiddellijk, en hernam vriendelijk:

— Het was maar een veronderstelling van mij, Mr. Stanley. Ik had het al op schrift gesteld ook. Wilt gij niet eens een blik slaan op hetgeen ik hier heb neergeschreven? U kent natuurlijk Frans? Hier is de zinsnede, waarin ik melding maak van de opvatting die ik u zoëven uiteenzette, niet wetende dat ik u er zo door zou treffen.

Legras was opgestaan, en legde een gewoon schoolcahier op de schrijftafel voor Stanley neer. Hij wilde deze iets aanwijzen in de tekst, maar door een onhandige beweging raakte zijn balpoint de linkerhand van Stanley, die ze dadelijk terugtrok met een uitroep van ongeduld, en met zijn zakdoek het fijne druppeltje met inkt gekleurd bloed wegveegde, dat zich op zijn duim vertoonde.

— Excuseer... zo niet bedoeld... zeer onhandig van mij, mompelde de Fransman verlegen.

Stanley gaf daarop geen antwoord. Hij was alleen maar woedend, en zei:

— Ik verzoek u nu voor de laatste maal mijn huis te verlaten. Uw onbe-

schaamdheid grenst aan het onverdraaglijke. Als gij niet wilt dat ik mijn bediende roep...

Stanley zweeg eensklaps, knipperde met de ogen, sloot ze, sperde zo zover mogelijk weer open, sloot ze opnieuw, en bleven toen dicht.

Zijn lichaam zonk achterover in de bureaustoel, zijn hoofd rustte op de bovenrand van de rugleuning, en zijn geelaat nam de rustige uitdrukking aan van iemand die vast slaapt.

Legras was opgestaan, en keek, met de handen in de zijde gesteund, een ogenblik glimlachend en voldaan op de slapende man neer.

— Dat idee van Charles Brand was nog zo kwaad niet, mompelde hij. Die truc met de vulpen is nog niet toegepast, en werkt uitstekend. Nu, vriend, tien minuten op zijn minst zul je zo blijven, en na je ontwaken zal je niet eens weten, wat er eigenlijk met je gebeurd is, en dat je geslapen hebt. Ik hoop dat dat lang genoeg zal zijn, om het een en ander eens even te doorzoeken.

Onhoorbaar sloop hij naar het kamerschut toe, keek er achter, en opende reeds de mond om iets te zeggen, toen hij verwonderd bleef staan:

Er bevond zich niemand achter het scherm.

— Dat is kras, mompelde hij. Mijn ogen hebben mij toch niet bedrogen. Er was hier wel degelijk een dame, die op het uiterste nippertje zich nog kon verbergen achter dat tochtscherm. Een deur is hier niet. Waar kan zij dan gebleven zijn?

Omdat de grote divan er stond, was natuurlijk zijn eerste beweging, 't laag neerhangende divankleed op te lichten, en er onder te kijken. Een slanke vrouw zou er zich juist onder hebben kunnen verbergen, maar hij zag niets.

— De zaak wordt ieder ogenblik ingewikkelder, mompelde Legras voor zich heen. Die dame moet zonder enige twijfel het vertrek hebben verlaten, zonder dat ik het zag. Hoe heeft ze'm dat gelapt? Hier in de muur moet zich dus ergens een doorgang bevinden. Het is nu maar de vraag, waar?

Vlug onderzochten zijn rappe vingers de kamerwand, maar deze was met gewoon behangselpapier van lichte kleur beplakt, een afscheiding was nergens te zien, en de verbazing van Legras nam voortdurend toe.

Toen vestigde hij zijn aandacht op de divan. Hij drukte met beide vuisten op de zitting, en glimlachte. Zijn oog mat de dikte van het meubel, en zijn glimlach werd breder.

— Die divan heeft geen springveren mompelde hij voor zich heen, en toch veert de zitting goed. Die bestaat dus waarschijnlijk uit een van die stalen matrassen, zoals men die tegenwoordig voor bedden maakt. Als dat zo is, dan is daaronder ook wel ruimte voor een mens om zich te verschuilen, als die niet erg dik is.

Hij had het kleed van de divan afgetrokken en poogde het schuinoplopende deel aan het hoofdeinde op te tillen. Dit vormde echter één geheel met de houten omlijsting, en het gelukte hem dus niet.

Hij liep om de divan heen, en kwam zo bij het voeteneinde. Hij wilde het meubel van de vloer lichten, maar ook dit bleek niet mogelijk.

— Vastgemaakt aan de vloer. Hoe langer hoe zonderlinger, mompelde hij.

Zijn vingers gleden tastend over de vierkante poten van het meubel en plotseling klonk er een knappend geluid. Hij trok opnieuw aan het voeteneinde en nu kon hij heel gemakkelijk de gehele zitting om een verborgen scharnier doen draaien. Het was alsof hij het deksel opklapte van een groot juwelenetui. Dat etui was echter ledig.

Toen hij echter met de hand tegen het achterschot duwde, voelde hij duidelijk dat dit schot meegaf.

— Zeer handig bedacht, mompelde hij voor zich heen. Voor hem of haar die het geheim kent, is het heel eenvoudig. Het deksel wordt opgeklapt, men laat zich binnen in de divan glijden, trekt het deksel weer omlaag, en kan zich dan door dit zijschot heel gemakkelijk in een aangrenzend vertrek laten rollen. Maar als ik de situatie van dit huis goed begrepen heb, dan kan dat vertrek alleen

maar naar 't aangrenzende huis voeren. Ik geloof wel dat er nog tijd is om het even te onderzoeken.

Met deze woorden legde Legras, die niemand anders was dan een goed vermoemde John Raffles zich onbevreesd languit in het binnenste van de divan, liet het deksel in het slot knippen, en bemerkte nu, dat hierdoor het zijschot geheel los kwam te hangen, zodat hij niets anders behoefde te doen dan het opzij te duwen, en zich te laten rollen in wat inderdaad een zijvertrek was.

Maar het was eigenlijk geen vertrek, die naam waardig. Het was een hok zonder deuren, en met slechts één enkel, hoog tegen de zoldering aangebracht venster stoffig en zonder een gordijn.

Er stond voor het overige ook geen enkel meubelstuk in dit kleine hokje, tenzij men die naam zou willen geven aan het grote schilderij, dat tegen de muur hing, recht tegenover de enige zonderlinge uitgang van dit hok.

Het was een ruitersstuk van de Hertog van Wellington, absoluut geen kunstwerk en gevat in een brede, gouden lijst. Het hing zo laag, dat de onderkant van de lijst nauwelijks een voet van de vloer reikte.

Raffles begreep natuurlijk onmiddellijk, dat dit schilderij een deur moest zijn. De vloer bestond uit zeer dicht aangevoegde, smalle planken, zonder ergens een doorlopende dwarsnaad, hetgeen toch het geval had moeten zijn, indien er zich een luik in bevond, de zoldering was zeker vier meter van de vloer en er was nergens iets van een ladder te bespeuren. Dus kon het niet anders of de dame van wie Raffles een glimp had opgevangen, moest door de deur, die door dit schilderij werd gecamoufleerd, zijn verdwenen.

Raffles had iets dergelijks wel meer bij de hand gehad en het duurde dan ook geen minuut, of hij had het kleine uitsteekseltje gevonden, hetwelk het grote schilderij inderdaad als een deur deed draaien.

Hij stapte over de hoge drempel, kwam in een smalle, donkere gang, aan een der einden vaag verlicht door een klein venster, en liep op dat venster toe.

Het keek uit op de binnenplaats van het huis, of beter gezegd, van een zestal huizen, die er omheen waren gebouwd. Vlak ervoor was een wenteltrap naar beneden. Daar Raffles begreep, dat de vrouw dit huis al lang weer verlaten had, ging hij snel terug, sloot de schilderijdeur weer, kroop door het luikje binnen in de divan, opende het deksel, legde het kleed er weer zorgvuldig over heen, en hij zat nauwelijks weer op zijn oude plaats naast de schrijftafel, toen Mr. Stanley de ogen opsloeg, die nog een slaperige uitdrukking hadden, over zijn voorhoofd streek, en op zwakke toon vroeg:

— Wat zei u? Ik geloof niet, dat ik u goed verstaan heb.

— Ik vroeg of u het eens bent met deze passage in mijn artikel, zei Raffles met een glimlach. En de pen wees weer naar een paar regels in het manuscript.

Met een hand die ietwat beefde nam Stanley het schrift op. Het was duidelijk dat die tien of twaalf minuten bewuste-

loosheid volkomen aan zijn geest voorbij waren gegaan. Hij herinnerde zich zelfs niet, dat zijn bewustzijn hem verlaten had.

Zijn ogen waren nog troebel, toen hij de zinnen poogde de lezen, waarvan de betekenis slechts ten halve tot hem doordrong. Hij gaf het manuscript bijna dadelijk weer terug, en mompelde:

— U kunt er van maken wat u wilt. Het is wel goed zo. Is het hier zo warm of verbeeld ik mij dat?

— Het is inderdaad nogal warm, antwoordde Raffles, het cahier in zijn ak-tentas stekend.

— Dan zoudt ge mij een genoegen doen, door mij nu te verlaten, zei Stanley met een zwakke stem. Ik gevoel mij een weinig onpasselijk. Wees zo goed, uw collega's in te lichten over mijn toestand en deel hun ons onderhoud mee. Ik ben werkelijk niet in staat hen te ontvangen.

— Het zal gebeuren, Mr. Stanley, antwoordde Raffles, en nam met een buiging afscheid.

HOOFDSTUK III

DE BROUWERIJ BIJ DE MAIDA VALE

Raffles bracht het verzoek van Stanley over aan de huisknecht en verliet daarop het oude huis.

Hij liep in gedachten verzonken tot aan de eerstvolgende dwarsstraat, bij de Recreation Ground, een speelweide, vol geroezemoes, en spelende kinderen.

Hij wierp even een blik in die straat, en keerde toen op zijn schreden terug. Hij wist dat hij daar stellig niet zou vinden, wat hij zocht.

Toen werd zijn aandacht getrokken door een auto, die wat verderop stond, vlak bij de hoek van een andere dwarsstraat, breder en veel stiller dan de eerste, hetgeen niet verwonderlijk was, want een zijde er van werd gevormd door de drie meter hoge muur, die een der binnenplaatsen van een grote bierbrouwerij afsloot.

Daar het de gewoonte was van Raffles scherp acht te geven op alles wat er gebeurde in de omgeving van een huis, dat om de een of andere reden in het middelpunt van zijn belangstelling stond gingen zijn blikken bijna onwillekeurig naar die auto, en vooral naar de achterkant.

Iets ongewoons aan het nummerbord had zijn aandacht getrokken. Het kwam hem voor dat het een weinig scheef hing, door dat een van de schroeven die het moest vasthouden, was losgeraakt.

De auto scheen een gewone bloktaxi te zijn, zo op het oog. De chauffeur zat

half op zijn plaats achter het stuur te dommelen, met een krant op zijn knieën.

Raffles wist dat zijn vermoeding als Frans journalist zo uitnemend was, dat hij voor een herkenning, door wie dan ook, niet behoefde te vrezen.

Hij kwam langzaam naderbij, zonder dat de chauffeur zijn nadering opmerkte, en bukte zich een weinig. Met één oogopslag zag hij het al.

— Een dubbel nummerbord, en niet al te solide vervaardigd, mompelde hij voor zich heen. Wat doet die auto hier, en op wie wacht de chauffeur? Dat wil ik weten, voor ik hier weg ga.

Raffles stak de straat over, en ging verder, totdat hij de dwarsstraat gepasseerd was. Op de hoek bleef hij staan, haalde een krant te voorschijn, prikte er met zijn potlood een rond gaatje in, sloeg het blad open, en hield zich alsof hij vol aandacht stond te lezen.

Door de opening kon hij een groot stuk van de zijstraat en de hoek waarnemen, waar de taxi met het dubbele nummerbord stond.

Hij had daar nauwelijks post gevat, of in de muur van de brouwerijtuin, ging een deur open, en tot zijn niet geringe verwondering trad daaruit haastig een elegant geklede vrouw te voorschijn, die vlug de straat, eigenlijk niets anders dan een doodlopende steeg, doorliep, terwijl de deur waarschijnlijk door een ander achter haar gesloten werd.

De verwondering van Raffles nam echter nog toe, toen hij de goudleren schoentjes, de ragfijne nylon kousen en het geplooidde rokje herkende. Nog geen kwartier geleden had hij die kledingstukken gezien, toen zij haastig verdwenen achter het Japanse kamerschut. Raffles had een scherp opmerkingsvermogen en de gang van de snel voortlopende vrouw kwam hem onmiddellijk bekend voor. Toen zij even later moest uitwijken voor een naderende auto en zijn kant opkeek, twijfelde Raffles geen seconde meer: die vrouw was Liza Fraser, de vriendin van de Grote Dallah.

Zij liep regelrecht naar de geparkeerde auto, schudde de suffende chauffeur bij de arm, zei iets tegen hem, en stapte in de wagen, die onmiddellijk snel wegreed.

Raffles had zich zo omgewend, dat hij het vehikel nog een ogenblik met de blik kon volgen, totdat het om een hoek verdween. Toen vouwde hij het dagblad langzaam op, stak het in zijn zak, en keek in gedachten verzonken naar het machtige gebouw van de brouwerij, en mompelde voor zich heen:

— Wat deed zij daar? En wat meer is, hoe kwam zij er? Zou er een verbinding bestaan tussen die brouwerij en het huis van Stanley? Die kan dan alleen maar ondergronds zijn. Het is mogelijk dat de kelders van de brouwerij zich tot ver onder die dwarsstraat uitstrekken, ja tot zelfs onder de huizen aan de overkant. Dat moet wel, want anders is het onverklaarbaar, dat zij uit dat deurtje in de muur van de brouwerijtuin zou komen. De zaak wordt steeds ingewikkelder. Waarom nam zij eigenlijk de vlucht toen ik binnentrad? Zij kon toch niet weten dat ik haar had gezien. En dan, wat deed de vriendin van de Dallah bij diens dubbelganger, op dat uur? Wist hij dat zij in het vertrek was? Het kon best zijn, dat hij dat niet wist, want van zijn schrijftafel af kon hij onmogelijk waarnemen of er iemand achter het kamerschut stond. Maar als hij het niet wist, dan wordt de gehele geschiedenis nog gekker, want dan zou de vrouw daar geweest zijn om de dubbelganger te bespionneren, en als dat zo is

dan zou die Stanley onkundig kunnen zijn van het feit dat een schurk misbruik maakt van een frappante gelijkenis.

Raffles had er een stevige pas in gezet, maar deze gedachte trof hem zodanig, dat hij plotseling bleef staan, en post vatte voor de etalage van een banketbakkerswinkel zonder echter iets te zien van de heerlijkheden, die daar waren uitgesteld.

Na een poos wendde hij zich met een ruk om, en mompelde in zich zelf:

— Daar moet ik het mijne van hebben. Als die Stanley werkelijk een bewust medeplichtige is, dan is hij bijna even schuldig als de Dallah zelf. Is hij een onwetend slachtoffer, dan loopt hij groot gevaar, een dezer dagen te moeten boeten voor misdaden, die dat geheimzinnige bendehoofd gepleegd heeft.

Raffles verloor geen tijd meer, maar stapte op een bus, die hem weer naar het West End terugbracht, en kwam omstreeks één uur in een klein, Italiaans restaurant niet ver van Piccadilly-circus, waar hij Brand in een donker hoekje vond zitten achter een glas Chianti.

— Heb je iets kunnen ontdekken? vroeg Brand direct na de begroeting.

— Vrij wat merkwaardige zaken. Luister maar eens, zei Raffles.

Deze deelde op de hem eigen, korte, zakelijke, en duidelijke manier mee wat hem was wedervaren bij zijn bezoek aan het huis van Stanley.

Toen zijn relaas ten einde was, vroeg hij aan Brand, die met grote aandacht had geluisterd:

— Wat denk jij er van?

— Ik moet zeggen, dat het voor mij tamelijk duister is. Jij schijnt te geloven, dat hier de truc met een dubbelganger wordt uitgehaald?

— Maar daaraan kun je toch redelijkerwijze niet twifelen, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Ik twijfelde direct aan je verklaring, als zou de hele Billiton Club bestaan uit schavuiten, die een meeneed zouden hebben agelegd om de Dallah uit de greep van de politie te bevrijden. Weet je dat de Billiton Club op dit ogenblik bijna negenhonderd leden telt. En vergeet niet, dat de Dallah

het niet in zijn macht heeft, het aantal leden te bepalen, dat op de bewuste avond en een deel van de nacht in het Clubgebouw aanwezig was. Daarmee moest hij rekening houden. Neen, voor mij stond het aanstonds vast, dat er die avond in de Billiton Club een man is geweest, volkomen het evenbeeld van de Dallah. De vraag is nu of hij die schurk willens en wetens helpt met die gelijkenis, dan wel, of hij zelf van zijn bestaan niets afweet. Ik begin tot het laatste over te hellen, door het zonderlinge gedrag van die vrouw.

— Nu je dit alles weet, wat zijn je plannen? vroeg Brand.

— Wel, ik wil die Stanley in ieder geval eens nagaan. Ik wil ook proberen te ontdekken wat de vrouw daar hoopte te vernemen. Het is toch bijna niet aan te nemen, dat zij belang zouden kunnen stellen in hetgeen Stanley de verslaggevers zou vertellen. Dat kon voor haar van niet het minste belang zijn. Wat zij er dan wèl deed? Ik moet erkennen, dat ik het niet goed snap, dat wil zeggen in geval Stanley niets weet van het bestaan van de dubbelganger. Haar aanwezigheid zou verklaarbaar zijn, als hij van alles op de hoogte, en een medeplichtige van de Dallah was. Het is en blijft een zonderlinge geschiedenis. Zou je voor mij eens willen nagaan, hoe het staat met die bierbrouwerij?

— Natuurlijk, maar dan zouden wij eerst even naar huis moeten gaan. In de bibliotheek hebben we een voortreffelijk werk over merkwaardige, oude gebouwen in Londen. Ook betreffende die welke later verbouwd zijn.

— Dan zullen wij hier nu eerst wat eten, als je het goed vindt, en dan moet je eens wat te weten zien te komen over dat grote gebouw.

De Italiaanse waard diende de twee mannen een vrij goed, maar sterk met paprika en knoflook gekruid maal op en toen zij dit gebruikt hadden met even veel smaak als zij een Hollandse haring, Spaanse Lolla podrida, Marseillaanse bouillabaisse en de wonderlijke meelkostjes van de Arabieren wisten te waarden, verlieten zij het restaurant en

begaven zich per taxi naar het huis van Raffles in de Cromwell Street.

Terwijl Raffles zijn vermomming aflegde en zorgvuldig wegsloot in de geheime klerkast raadpleegde Brand zijn uitgebreide cartotheek, nam een dik, geïllustreerd prachtwerk uit een der hoge kasten in de bibliotheek, en had juist gevonden wat hij zocht, toen Raffles binnentrad.

— Je hebt vast en zeker gelijk gehad, Edward, riep Brand opgewekt uit. De kelders strekken zich tot tamelijk ver onder die dwarsstraat uit. Vroeger heeft op die plek een groot klooster gestaan. Een deel daarvan is in vlammen opgegaan, en op die plek staan nu kleine woonhuizen. De rest van het klooster werd een ruïne omdat er geen geld was voor restauraties, en het terrein is zestig jaar geleden overgegaan in handen van een combinatie, die er die bierbrouwerij heeft laten bouwen.

De gemeentearchitect echter heeft een deel van het terrein gebruikt, om een straat te kunnen doortrekken, en dat is juist de bewuste dwarsstraat. Dat is dus de verklaring, dat de kelderruimten van het voormalige klooster onder die straat doorlopen.

— Nu, dan is er natuurlijk ergens een of andere toegang tot die kelderruimten, waarvan die handige schurk, die aan het hoofd van de bende staat, kennis heeft gedragen. Het is mij alleen niet duidelijk hoe de vrouw op het terrein van de bierbrouwerij komt, zonder te worden gezien. Het personeel moet toch het komen en gaan van zulk een elegante vrouw op zijn minst zonderling vinden. Hoewel... het is best mogelijk dat het deurtje niet uitkomt op de binnenplaats, maar in een of andere gang, van waaruit men ongemerkt de kelderruimte kan bereiken. Ik heb echter duidelijk gezien dat de deur door iemand die onzichtbaar bleef, achter haar gesloten werd. Waaruit af te leiden valt, dat zij onder het personeel een goede vriend moet hebben, die haar binnen laat, en stilletjes weer laat vertrekken.

— Dan zou dat onderdeel tenminste verklaard zijn. Blijft nog de hoofdzaak op te lossen: wat de vrouw er uitvoerde,

en of Stanley wist dat zij in zijn huis was.

Raffles liep in gedachten verzonken, en met de handen in de zakken een paar maal het vertrek op en neer, maar bleef ineens voor Brand staan, en zei:

— Ik moet en zal dit raadsel oplossen, amice. Niet alleen terwille van mijn eigen veiligheid, maar ook omdat ik het land heb aan onverklaarbare raadsels. Doe me het genoegen, nu aanstonds naar die straat bij de Playground in Maida Vale te gaan, en een wasafdruk te maken van het slot van het deurtje in de muur van de brouwerijtuin. Ik weet, dat ik je dat werkje kan toevertrouwen dan kunnen wij van avond eens zien, of wij niets bijzonders kunnen ontdekken.

— Zouden er geen nachtwakers in die fabriek zijn?

— Het toeval zou ons al heel slecht gezind zijn, als die juist in de omgeving van het deurtje waren. Kom, Charles, niet getreuzeld, maar aan het werk.

Om tien uur van avond stel ik mij voor in het vertrek van Stanley te zijn.

Brand zei niets meer. De scherpe vouw tussen de wenkbrauwen van Raffles had hem gezegd, dat de Grote Avonturier een bepaald plan nastreefde, en het had geen doel, zich daartegen te willen verzetten. Hij ging dus andere kleren aantrekken, zodat hij er uitzag als een werkman, en ging een klomp bijenwas halen uit het schuurtje in de achtertuin.

Hij vertrok en kwam anderhalf uur later terug met een uitstekend geslaagde afdruk van het slot, begaf zich naar de werkplaats in een der kelders, zocht uit een grote voorraad sleutels de geschikte, en begon ijverig te vijlen, alleen bezield door de wens, de taak, die hem door Raffles was opgelegd, zo goed mogelijk te volbrengen.

Een half uur later was de sleutel kant en klaar, en Brand wist dat deze minstens evengoed zou passen als de originele sleutel.

HOOFDSTUK IV

IN DE CATACOMBEN VAN DE BROUWERIJ

Dezelfde avond om negen uur bevonden Raffles en Brand zich op weg naar Maida Vale. Zij zaten in de grote Rolls Royce, de snelste auto die Raffles bezat, en die bestuurd werd door Henderson.

In een kleine, stevige koffer van varkensleer bevond zich alles wat Raffles meende nodig te hebben voor deze expeditie, die hem veel verder zou brengen, dan hij op dat ogenblik kon vermoeden.

Beide vrienden hadden een kleine revolver in een platte schouderholster bij zich. Brand had dit overbodig gevonden, maar Raffles had hem er op gewezen, dat men bij een ontmoeting met bendeleden gewapend moest zijn.

Het was half tien toen zij uit de auto stapten, en de zijstraat inliepen. Henderson bleef achter en parkeerde de wagen op de plek, die hem was aangegeven.

Zonder zich in het minst te overhaasten, beiden gekleed, zoals men van een opzichter van een fabriek zou kunnen verwachten, liepen de twee vrienden het bewuste slopje in, tot voor het deurtje.

Raffles haalde kalm een sleutelbos te voorschijn, en een ogenblik daarna gleed de goed geoliede sleutel in het slot van het deurtje, dat zonder de minste moeite geopend kon worden. Niet zodra hadden zij het achter zich gesloten, of zij zagen dadelijk, dat het inderdaad geen toegang gaf tot een der binnenplaatsen.

Er bleek een tweede deur te zijn, die toegang gaf tot een portiersloge. Het was een soort aanbouw, leunende tegen de hoge muur, maar nauwelijks twee meter hoog, zodat het geen wonder was dat men het van de straat af niet kon zien.

De tweede deur, eveneens stevig gesloten, gaf tevens toegang tot de binnenplaats. Daarnaast was het venster, vanwaar de portier de inrijpoort in de muur in het oog kon houden. Er hing een bord met haakjes, boven ieder haakje was een nummer geschilderd. Al die haakjes waren nu volgehangen met de koperen penningen der honderden werklieden. Het bord besloeg bijna de gehele achterwand van het vertrek.

Raffles liet zijn scherpe blik in het rond gaan, bekeek de muur, en zei toen zacht:

— Het is duidelijk dat dit hokje pas zeer onlangs hier tegen de muur is gebouwd.

— Maar dan moet Liza Fraser toch de binnenplaats zijn overgestoken, fluisterde Brand.

— Dat heeft zij vast niet gedaan, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Denk er alleen maar aan, dat de hele dag door, auto's over deze grote binnenplaats rijden, en dat arbeiders ze oversteken in alle richtingen. Het zou toch te gek zijn als zij zich aan de nieuwsgierige blikken van al die mensen zou blootstellen. Dat zou goed zijn voor een

enkele keer, maar ik zou durven wedden, dat zij bij herhaling van deze sluipweg gebruik heeft gemaakt. Neen, er moet een andere uitweg uit dit hokje zijn. Sluit het luik voor het venster goed?

— Geen kiertje te zien.

— Dat dacht ik wel, de portier is vast een goede vriend van Liza Fraser en heeft voor alles gezorgd. Dan kan men ons licht ook niet zien.

Twee zaklantaarns waren aangeknipt en bij het licht daarvan konden de twee mannen nu het vertrekje goed opnemen.

Daar Raffles begreep dat hij geen der wanden behoefde te onderzoeken, daar de vier muren vrij stonden, zo wijdde hij zijn aandacht uitsluitend aan de vloer.

Er lag een kleedje op de grond, dat Raffles weg trok, na zich eerst terdege te hebben overtuigd, dat het niet met een der hoeken aan een dun snoer vastzat, dat een alarmsignaal in beweging zou kunnen brengen.

Direct werd het luik juist onder het midden van de tafel zichtbaar. Er zat echter geen ring of zo iets aan, om het aan op te lichten, en een of ander stuk gereedschap werd zeker ook nooit gebruikt, want de naden waren volkomen gaaf, dicht aaneensluitend, en vertoonden nergens een deuk of beschadiging.

Het kon dus niets anders of ergens in dit hokje moest zich een toestel bevinden, electrisch of eenvoudig met een hefboom werkend, waardoor dat luik in beweging kon worden gebracht.

Binnen enkele minuten had Raffles het gevonden, en wel op een tamelijk eigenaardige plaats, namelijk op de bodem van een goed gesloten klerenkast, en verborgen achter de opstaande rand van de deurpost.

Het hele apparaat bestond slechts uit een plat stuk ijzer. Door er met de hand op te drukken, werkte dat stuk ijzer als een hefboom, het andere einde trok aan een ijzerdraad, dat onder de vloer doorliep, en een grendel terughaalde, die het luik gesloten hield.

Een heel gewone, spiraalveer uit een stoel of divan kwam dan in werking, en deed het luik ongeveer een handbreed

opveren, zodat men het verder al heel gemakkelijk met de hand kon oplichten. Moest het gesloten worden, dan duwde men het met de voet omlaag, zette er even de tafel op, en liet het ijzer in de klerenkast weer in zijn oorspronkelijke stand terugspringen, zodat de grendel in de sponning getrokken werd.

— Heel handig bedacht, en afdoende, tenminste voor iedereen die niet zo nieuwsgierig is als wij, zei Raffles, het luik openend. Lang voor dit portiershuisje werd neergezet, diende dit luik tot afdekking van een keldertrap; er zijn toen zeker planken overheen gespijkerd, maar de loze portier, of iemand die hem aanwijzigen gaf, heeft ze vlak boven het vierkante gat uitgezaagd, scharnieren bevestigd, het eenvoudige sluittoestelletje aangebracht, en toen had hij een prachtig luik gemaakt. De vaten konden vroeger uit de kelders langs die trap naar boven worden getrokken. Je ziet dat het geen echte trap is, maar veeleer een soort glijbaan, waarlangs men de vaten met touwen naar boven trok. Die methode is nogal bewerkelijk, en tegenwoordig gebeurt dat alles heel wat vlugger en ook veiliger met electrische liften. Maar laten, wij eens zien waarheen die glijbaan ons voert. Je ziet dat er plankjes tegen gespijkerd zijn, zodat er als het ware een trap met een flauwe helling gevormd wordt. Naar beneden, amice.

— Ja, best, maar weet je zeker dat wij niet kunnen worden overvallen?

— Neen, daar ben ik helemaal niet zeker van, antwoordde Raffles schouderophalend. Juist met het oog op die onzekerheid hebben wij onze wapens bij ons gestoken. En ik zal er gebruik van maken ook, want wij hebben met gevaarlijke schurken te doen.

De afdaling begon, bij het licht van de twee zaklantaarns.

Het onderende van de primitieve trap mondde uit in een grote kelder, waarvan de zoldering gedragen werd door stevig gemetselde pilasters.

De weg wees zich als het ware van zelf, maar zelfs al zou dat niet het geval zijn geweest, dan zouden de drup-

pels gestold kaarsvet op de grond de twee indringers duidelijk de weg hebben gewezen.

Zij liepen voorzichtig de brede, overwelfde gang in, die tegenover de glijbaan begon.

— Ik heb nu het stellige gevoel, dat wij dwars onder de straat doorgaan en als we nog veertig stappen hebben gedaan, dan zijn we al zowat onder het huis van Stanley.

— Ik ben alleen maar benieuwd of we hier weer heelhuids uit zullen komen, zei Brand zijn lantaarn boven zijn hoofd houdend, en kijkend naar het gewelf, dat hier en daar met nieuwe metselstenen hersteld was, waarschijnlijk door een vakman, want de voegen waren keurig bijgewerkt, en glad gemaakt.

— Die Dallah, of wie het dan ook zijn mag, schijnt over een heel legertje vaklieden te beschikken, zei hij op zachte toon. Maar kijk eens, ik geloof dat daar onze tocht al zal eindigen.

Het licht van de twee zaklantaarns weerkaatste inderdaad in het blanke ijzer van een deur, die het einde van de gang bleek te vormen. Bij de eerste blik zagen beiden dat die deur nog zo goed als nieuw was, want het zware, ijzere beslag van de hengsels klonk nog als zilver, en dat zou zeker niet lang meer zo blijven, want de vochtige lucht zou hier alles binnen enkele maanden met een laagje roest hebben overdekt.

De draaiende delen geleken goed te zijn ingevet. Raffles bekeek het slot eens, en zei luchthartig:

— Nu, heel moeilijk maken zij het ons niet. De deur heeft geen grendels, er is niets dan een slot, dat aan twee kanten gebruikt kan worden, juist als het loopslot van een huisdeur. Licht mij eens bij, Charles, dan zullen wij deze kleine hinderpaal spoedig achter de rug hebben.

— **Geen elektrische stroom op het ijzerwerk?**

— Neen, nog niet. Misschien is de Dallah van plan die beveiliging later aan te brengen.

Raffles toog aan het werk, en voor de zoveelste maal keek Brand zwijgend

toe bij het haastige, luchtige spel van de blanke, slanke, en toch zo gespierde vingers die de fijne instrumentjes hanteerden.

Toen de deur open was, keek Brand nieuwsgierig in een grote kelder, waarin zich niets anders bevond dan een oud, vermolmd wijnrek.

Het overige bleek nu kinderspel te zijn. In een hoek stond een trapleer van acht treden, onder een luik, dat heel gemakkelijk te openen bleek te zijn. Het gaf toegang tot een ongemeubelde stoffige, verwaarloosde kamer, waar de spinnen vrij spel hadden. Er was een enkel, klein raam, hoog tegen de zoldering, met vuistdikke tralies er voor. De enige deur in dit vertrek gaf toegang tot een oude wenteltrap, die boven uitkwam in 'n stikdonkere, smalle gang.

Hier gekomen bleef Raffles staan, klopte zacht op de zijmuur, en fluisterde:

— Nu zijn wij aan de achterzijde van het grote ruitportret, waarvan ik je verteld heb. Ik moet zeggen dat het verbazend handig is bedacht. Wij zijn nu langs dezelfde weg gekomen, die Liza Fraser heeft gevolgd. Nu is voorzichtigheid geboden, om onze aanwezigheid niet te verraden. Doof je lantaarn, én is voldoende.

Bij het licht daarvan zocht Raffles naar de kleine verhevenheid die, als men er op drukte, de schilderijdeur geruisloos om de hengsels deed draaien.

Vol verbazing zag Brand toe, constaterende, dat de romantiek in de misdaad nog lang niet verdwenen was.

Terwijl hij even in de kale kamer rond keek, gaf Raffles hem een wenk, dat hij moest blijven waar hij stond.

Hij zelf sloop als een kat op de tegenoverliggende wand toe, en zocht naar de klep, even boven de grond, waardoor men in het binnenste van de divan kon komen.

Toen doofde hij op zijn beurt zijn lantaarn, na Brand nog eens te hebben toegeknipt, trok op de tast de klep naar zich toe, en bukte zich, om door de opening in het beneden gedeelte van de divan te glijden.

Meteen raakten zijn handen en voe-

ten iets weeks, dat erg veel leek op een menselijk lichaam, terwijl zijn oor duidelijk een met moeite onderdrukte, kernachtige vloek opving, zodat hij aan zijn fysiek waarnemingsvermogen niet behoefde te twifelen.

— Excuseer, fluisterde hij zeer zacht, tegelijk zijn revolver trekkend. Ik merk dat deze plaats reeds bezet is. Maar in dit geval moet ge mij veroorloven, mij wat nauwkeuriger te overtuigen van de staat van zaken. Ik zou graag willen weten met wie ik de eer heb in zo nauw contact te zijn geweest.

Het menselijk wezen, wie het dan ook zijn mocht, daarbinnen in de divan, scheen aanstalten te willen maken om zich te verzetten, maar de druk van een hard, koud voorwerp ergens tussen de ribben deed hem van dit voornemen afzien, en hij liet zich gewillig uit zijn schuilplaats trekken.

Brand, die iets verdachts had menen te horen, had zijn zaklantaarn weer aangeknipt. Het schijnsel verlichtte de kamer en het verlichtte ook het bleke, onnozele verschrikte gezicht van Webster, de bediende van Jeffrie Stanley.

HOOFDSTUK V

WEBSTER ZORGT VOOR EEN VERRASSING

Raffles had te veel avonturen beleefd om zich nog ergens over te kunnen verbazen, maar ditmaal was het onverwachte voorval toch wel zo groot, dat hij een uitroep van verrassing nauwelijks kon weerhouden.

— Het schijnt dat men hier zijn meester bespioneert? vroeg hij fluisterend zijn wapen weer opstekend.

— En het schijnt dat men hier inbreekt, kwam Webster op onbeschaamde toon. Mag ik weten hoe gij hier gekomen zijt, en wat gij van plan zijt?

— Wel, voor een deel was mijn plan gelijk aan dat, hetwelk gij schijnt te hebben gekoesterd, antwoordde Raffles luchtig. Ik wilde eens zien wat Mr. Stanley om deze tijd van de avond uitvoerde.

Er viel een stilte in de kamer.

Raffles vroeg zich af hoe de man die schuilplaats eigenlijk had ontdekt? Kende hij de sluipgang, het portret, de uitgang door de brouwerij? Had hij misschien zoëven voor het eerst dat zonderlinge, holle meubel ontdekt, en er gebruik van gemaakt om zich te verschuilen? Maar waarom? Wat vielen er voor geheimen te bespieden in dit huis, in de kamer met het Japanse tochtscherm?

Hij keek de bediende doorborend aan en trachtte iets te lezen op dat onbeduidende gezicht, in die fletse, waterblauwe ogen, maar hij had evengoed kunnen proberen, iets te lezen van een onbedrukte bladzijde.

Wat Brand aangaat, deze begreep van het hele voorval minder dan niets; hij wist zelfs niet eens wie die man was, daar hij hem nooit gezien had. Uit de woorden van Raffles echter begreep hij wel, dat hij hier een bediende, een huisknecht van Mr. Stanley voor zich had.

Eindelijk begon Raffles, nog altijd zeer zacht pratend:

— Wij moeten eens tot een uiteenzetting van zaken zien te komen, broer. Begin maar eens te vertellen. Waarom bespioneer je je meester?

— Wat gaat u dat aan? vroeg Webster nors. Laten we zeggen, omdat ik daar het recht toe heb.

— Het recht? herhaalde Raffles langzaam, een stap terugtreidend.

— Het volste recht. Hier is mijn aanstelling.

Hij stak de hand in zijn borstzak, en haalde er een van die tamelijk grote zilveren penningen uit, zoals in Londen de politiebeambten bij zich dragen, die men daar detectives en in andere landen rechercheurs noemt.

Hij duwde Raffles de ronde plak onder de neus, die ze nauwkeurig bekeek. Raffles bezat zelf zulk een penning, en hij zag met de eerste blik, dat deze ontwijfelbaar echt was, en wel aan zekere kleinigheden, die bijna onmogelijk zijn na te maken.

— Een politiemans, zei hij. Webster met grote ogen aanziende. Nu, als Scotland Yard ooit iemand heeft uitgekozen

geknipt voor zijn taak, dan zijt gij het wel, want ik wil u niet beledigen, maar ik heb nog zelden een menselijk gelaat gezien, waarop de meest aperte domheid zo duidelijk valt te lezen. Zo... zo... en mag men weten, waartoe die spionage diende?

Webster keek van Raffles naar Brand, beet zich op de lippen, trok zijn wenkbrauwen samen, of liever de onderkant van zijn voorhoofd, waar die hadden behoren te zitten, en zag er uit, alsof hij die twee het liefst had willen aanvliegen.

Toen bromde hij:

— U vraagt, mijnheer, maar ik geloof veeleer, dat het aan mij is om vragen te stellen. U dringt hier binnen, en houdt mij af van mijn werk. U staat op het punt het resultaat te bederven van een half jaar ingespannen arbeid. Maar als gij 't dan volstrekt wilt weten. Ik was daar in die schuilplaats, die ik zoëven pas heb ontdekt, in de hoop, eindelijk bewijzen te vinden voor mijn veronderstelling, dat de Grote Dallah en Jeffrie Stanley een en dezelfde persoon zijn. En ik weet zeker dat ik zou zijn geslaagd, zonder uw ontijdige tussenkomst.

Raffles schudde langzaam het hoofd, liet een zacht lachje horen, en zei:

— Die bewijzen zoudt gij niet hebben gevonden, want zij zijn er niet. Het verwondert me, dat ge dat nog niet hebt begrepen. Mr. Stanley en de Dallah zijn twee verschillende personen, die alleen sprekend op elkander gelijken. En dat moet wel zo zijn, want Mr. Stanley was de hele avond in zijn Club, terwijl de Dallah op roof uit was.

Het gelaat van Webster werd vuurrood, en het viel moeilijk uit te maken, of het van woede was, dan wel van schaamte. Maar zijn ogen waren helemaal niet flets meer, toen hij met een kwaadaardig grijnslachje siste:

— U schijnt een diepgaande kennis te hebben van sommige zaken, die ik het geheim van Scotland Yard waande. Dat is heel merkwaardig. Een dubbeltanger dus. Dat is ook de opvatting van mijn chef.

— Dan is de opvatting van Mr. Bird-

man de juiste, zei Raffles langs zijn neus weg.

— Het is mogelijk, het is best mogelijk hernam Webster. Maar intussen verlies ik hier een kostbare tijd, en is de man misschien al weg.

— Was hij van plan, op reis te gaan? vroeg Raffles.

— Naar Parijs. Hij had mij opgedragen zijn koffer te pakken, maar het heette dat hij naar een Engelse badplaats zou gaan. Ik zag echter een Franse spoorweggids op zijn lessenaar liggen, met een papiertje er naast, waarop de uren van aankomst te Parijs stonden genoteerd. Maar zeg mij nu eens eindelijk, wat gij hier komt doen, en wie en wat gij zijt, o ik laat jullie alle twee arresteren.

Raffles keek hem glimlachend en hoofdschuddend aan, en zei ironisch:

— Charles, houd hem een poosje aan de praat, dan zal ik eens proberen, iets op te vangen. Misschien is onze man nog niet vertrokken.

En terwijl Brand dicht bij Webster kwam staan, sloop Raffles naar de klep, in de wand, tilde deze weer op, kroop in de divan en verdween zo uit het oog.

Hij bleef tamelijk lang weg, en Brand zag, toen zijn vriend eindelijk terugkeerde, op dezelfde wijze als hij gegaan was op diens gelaat een eigenaardige uitdrukking, die Brand veel te denken gaf.

Hij ging regelrecht naar Webster toe, en zei, luider dan zoëven:

— Hij is vertrokken. Waarvan werd deze man eigenlijk verdacht?

— Dat gaat u geen steek aan, mijnheer, zei Webster woedend. Ik ben u geen rekenschap en verantwoording verschuldigd. Loop voor mijn part naar de duivel, en laat mij met rust, want gij hebt mijn gehele plan bedorven, nu hij is vertrokken.

— Mijn waarde heer Webster, wind je niet op en maak je niet kwaad, want dat is erg ongezond. Ik zal kwaad met goed vergelden en je iets vertellen, waarvan je zult staan te kijken... Stanley is er vandoor... naar Parijs... om... houd je vast anders val je om van ver-

bazing, om... cocaïne te smokkelen naar Londen.

Het duurde even voor Webster zo ver van zijn verbazing bekomen was, dat hij kon vragen:

— Hoe weet gij dat alles?

— Hij sprak er over tegen een vrouw.

— Een vrouw? vroeg Webster, met toenemende verbazing. Ik heb vandaag geen dame binnengelaten.

— Zij is ook niet door de voordeur gekomen, maar langs dezelfde weg, die wij zijn gegaan, antwoordde Raffles rustig. Het is eigenlijk toeval dat zij ons niet tegen het lijf is gelopen.

— Hoe zag ze eruit? vroeg Webster.

— Een beschrijving zou te lang duren, maar zij heet Liza Fraser.

Webster keek Raffles een ogenblik aan, alsof hij hem wilde opeten, en stormde toen op de muur toe, en perste zijn lichaam door de klep van de divan en dat was voorlopig het laatste wat Raffles en Brand van de teleurgestelde politiebeampte te zien kregen, die op zulk een voortreffelijke wijze een half jaar lang de rol van de onnozele huis-knecht had gespeeld, teneinde van nabij een man te kunnen bespioneren, die hij voor een misdadiger hield.

Ook de twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan. Daar zij wisten dat dit de snelste weg was om buiten te komen, kropen zij op hun beurt na elkaar door de smalle opening in de wand, en vonden, zoals zij wel dachten het vertrek van Stanley verlaten.

Juist toen Raffles de kamerdeur opende, hoorde hij de huisdeur met een harde slag sluiten. Dat was waarschijnlijk Webster, die aldus uiting gaf aan zijn woede, omdat hij zijn prooi niet in het oog had weten te houden.

De twee mannen liepen snel de trap af, in het nu geheel verlaten huis, maar toen zij de straat bereikten was er van Webster en evenmin van Stanley en Liza Fraser nog iets te zien.

— Nu, dat is niet erg, zei Raffles bedaard. Ik krijg hem wel weer te pakken en dan zal hij mij niet zo gauw meer ontsnappen.

— Maar vertel mij nu eens wat meer, zei Brand. Weet je zeker, dat die Liza

Fraser bij hem was?

— Vast en zeker Charles, ik heb haar gezien en gehoord.

— Maar als zij het was, dan moet Webster gelijk hebben, dan is Stanley de Dallah.

Raffles fronsde ongeduldig de wenkbrauwen en zei:

— Onzin, amice. Webster kan zo iets denken, maar wij in geen geval, want wij hebben de Dallah aan het werk gezien, wij waren in zijn macht, op dezelfde avond toen de leden van de Billiton Club Stanley in hun midden hadden. Er zijn twee mannen, die sprekend op elkaar lijken, dat staat als een paal boven water, en ik begrijp niet hoe je zo iets hebt kunnen vergeten.

Brand stotterde:

— Je hebt gelijk. Zij moeten dubbelgangers zijn. Maar hoe verklaar je dan dat bezoek van de vrouw?

— Ik moet bekennen, dat ik dit ook vreemd genoeg vind, maar wij kunnen voorlopig aannemen, dat zij op de hoogte is van de vervanging van de Dallah door Stanley, maar dat laatstgenoemde zelf niets afweet van het bestaan van een dubbelganger.

— Maar intussen is hij dan toch maar een misdadiger, een cocaïnesmokkelaar.

— Dat is een tweede zaak, Charles, en om die tot klaarheid te brengen, gaan wij naar Parijs. De vliegtuigmachine is immers startklaar?

— Zij staat in de hangar te Croydon.

— Goed, dan kunnen wij te Parijs zijn met een voorsprong van enige uren. Het is een geluk dat Stanley zijn broze bestaan niet durft toevertrouwen aan een vliegtuigmachine, zoals de vrouw hem spottend verweet.

— Waarom gaat zij eigenlijk mee?

— Dat weet ik niet, maar waarschijnlijk om een aandeel in de winst voor zich op te eisen. Maar dat is zeker, dat zij niet voor Stanley is, maar voor de Dallah. En nu voortgemaakt. Zij reizen met de nachttrein naar Dover, en als Webster spoed heeft gemaakt, dan heeft hij die trein ook nog wel kunnen halen. In de auto zal ik je de rest wel vertellen.

Onder het spreken waren zij vlug

voortgestapt, totdat zij in de verte de Rolls zagen, met Henderson achter het stuurwiel.

Een kort fluitje van Raffles deed hem onmiddellijk in actie komen. De auto kwam aanrijden, stopte voor het trottoir, en alvorens in te stappen, zei Raffles tot zijn chauffeur:

— Eerst naar het huis in de Victoria Street en dan naar het vliegveld van Croydon, James.

De reus knikte met het hoofd om te beduiden dat hij de opdracht begrepen had, en de snelle rit begon. Zodra zij onderweg waren, vroeg Brand:

— Is het waar dat je niet weet waar Stanley zijn intrek neemt?

— Dat is waar. Ik weet het inderdaad niet. Maar dat hindert niet, omdat wij hem aan het Gare Saint Lazare kunnen opvangen.

Brand schudde het hoofd en mompelde:

— Ik begrijp van het hele gedoe geen steek.

— Ik daarentegen geloof dat ik enig licht begin te zien, zei Raffles glimlachend. Het staat, dunkt mij, vast, dat de Dallah, hoe zijn ware naam dan ook mag zijn, zich bedient van die Stanley, wiens verbluffende gelijkenis hij te kwader uur ontdekt heeft, en zonder dat deze er enig vermoeden van heeft, om zich een alibi te verschaffen. Vroeg of laat moet de politie wel tot de ontdekking komen, dat hier inderdaad sprake is van een persoonsverdubbeling. Trouwens, Webster zal daarbij wel een woordje meespreken.

— Dat is zo, zei Brand levendig. Ik heb je echter nog meer te vragen. Hoe kan een man als Stanley lid worden van een deftige Club als de Billiton?

— Wist jij voor vanavond, dat Stanley een smokkelaar van verdoovende middelen is? vroeg Raffles kalm.

— Dat is zo, moest Brand toegeven. En daar hij genoeg duiten heeft, om de contributie van tweehonderd pond per jaar gemakkelijk te betalen, heeft men hem grif aangenomen. En Webster was al aardig op weg, om zijn identiteit te doorgronden. Zou hij werkelijk naar

Parijs gaan?

— Daar kun je staat op maken. En het zou mij niets verwonderen, als hij per vliegtuig gaat.

Even voor de auto de Victoria Street inzwenkte vroeg Brand nog:

— Zou Stanley op de hoogte zijn van de antecedenten van die Liza Fraser?

— O, ja, daar weet hij alles van, Charles, op een enkele kleinigheid na. En dat is, dat hij heel zeker niet weet, dat zij de minnares is van die gevaarlijke schavuit, die zijn dubbelganger is. En dat is juist de kern van de zaak. Wij zullen het trouwens te Parijs wel zien, want hier zijn wij er. Laten wij voortmaken, Charles, want veel tijd is er niet te verliezen.

Henderson stopte in een donkere, verlaten zijstraat. De twee vrienden stapten uit, en waren het volgende ogenblik verdwenen door een lage, groengeverfde tuindeur. Dat was de tweede, goed verborgen toegang tot het hoekhuis, waarvan Raffles reeds zoveel nut had gehad bij dergelijke gelegenheden.

Ongeveer een kwartier later kwamen zij weer te voorschijn, en droegen nu ieder een groot valies, dat tamelijk zwaar scheen te zijn.

Het bevatte een aantal kledingstukken en toiletartikelen, maar dat van Raffles had bovendien een dubbele bodem, volkomen onvindbaar, tenzij men het hele valies aan repen zou snijden. In die schuilplaats bevonden zich enkele uitmuntende gereedschappen, die hij te Parijs onmogelijk zou kunnen krijgen, en die hem, naar hij meende, van pas zouden kunnen komen. Het vinden daarvan zou echter zeker een vreemde indruk maken op de Franse douanebeambten van het vliegveld, als zij tegelijkertijd de pas ten name van Lord William Aberdeen onder het oog kregen.

Raffles rekende er echter op dat geen van die brave beambten het zelfs maar in zijn hoofd zou krijgen, de schatrijke, Londense zonderling, met zijn adellijke titel, te verdenken van de invoer van geperfectioneerde inbrekerswerktuigen.

HOOFDSTUK VI

DE MAN IN DE TAXI

Toen Henderson stopte voor het hek van het vliegveld Croydon, liep het naar middernacht. De portier opende het, op vertoon van een kaart met portret ten name van Lord William Aberdeen, en reed de auto naar de garage, waar Henderson de wagen parkeerde.

Tien minuten later was de vliegma- chine van Zijne Lordschap startklaar. Het was ditmaal niet de « Duivel der Lucht », het wonderbaarlijk snelle toestel, maar een gewoon lijntoestel, plaats biedend aan zes personen, met inbegrip van de piloot. Het was zaak, ditmaal door niets de aandacht te trekken, en zowel op Croydon als Le Bourget kende men de Fokker van Lord William Aberdeen zeer goed, en wist men dat hij bij voorkeur des nachts reisde.

Alles ging snel in zijn werk, een paar mecaniciens hielpen bij het vullen der tanks, en het was nog geen half uur later toen het toestel los kwam van de grond, en zich verhief in de met sterren bezaaide lucht.

Henderson deed dienst als piloot en de overtocht duurde slechts zeer kort; de machine vloog nauwelijks een kwartier boven water.

Raffles liet Henderson onmiddellijk doorvliegen naar Le Bourget, en zodra de machine was uitgelopen kwamen een paar slaperige douanebeamten aanslenteren, die de beide valiezen lieten openen; de passen werden gecontroleerd en de machine werd in een hangar

gezet, waarna de drie mannen het terrein konden verlaten.

Er zijn daar altijd wel taxi's, zelfs in het holste van de nacht, en het drietal kon dus onmiddellijk naar Parijs vertrekken.

Zodra zij door de Porte de Versailles de stad waren binnen gereden, en nu zeker konden zijn, dat zij voorlopig niet zouden worden lastig gevallen, liet Raffles de chauffeur van de taxi stoppen, gaf Henderson een wenk, stapte met hem uit, en fluisterde gedurende vijf minuten met hem op behoorlijke afstand van de auto.

Hij keerde alleen terug, terwijl Henderson zich verwijderde, en zei kortaf tot de chauffeur:

— Naar het hotel Saint Augustin, in de Rue de la Pépinière.

De chauffeur krabde zich eens achter het oor en trok een zuur gezicht, want hiermede verzocht Raffles hem, bijna heel Parijs dwars door te steken; Raffles duwde hem echter een geldstuk in de hand, en zei:

— Het dubbele als je zo snel mogelijk rijdt.

Daarop klapte het portier dicht.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge, en zei tevreden:

— Nog twee uren voor de nachttrein uit Calais aankomt. Een uur voor de rit met de auto; wij komen dus stellig bijtijds.

— Waarom stuurde je Henderson weg?

— Omdat de reus bij deze gelegenheid door zijn afmetingen al te zeer in het oog zou lopen. Wij moeten uiterst voorzichtig zijn.

— Stanley heeft hem toch nooit gezien?

— Stanley niet, maar Liza Fraser wel. En nog iemand anders. Hij gaat nu naar ons huis in Vaugirard, en wacht daar nadere instructies af. Ik nam hem wat ver mee, omdat het mij is gebleken, dat Franssen van een jaar of veertig, die in de oorlog zijn geweest, wel eens wat al te goed Engels verstaan, zelfs al zijn zij maar chauffeurs. Voorzichtigheid is ditmaal meer dan ooit geboden.

— Hoe denk je eigenlijk tegenover Stanley te handelen? Wil je hem aanstands laten arresteren?

— Lieve hemel neen, Charles, riep Raffles kwasi verschrikt, ik wil de kip niet slachten, die de gouden eieren legt. Hij heeft natuurlijk een zeer grote som gelds bij zich.

— Waarom geloof je dat?

— Ik geloof het niet alleen, maar ik weet het zeker. De leveranciers van cocaïne, opium en andere verdoovende middelen eisen altijd contant geld. Het zal dus zaak zijn, Stanley goed in het oog te houden, en vooral Liza Fraser.

— Ik begrijp nog altijd niet wat zij er mee te maken heeft, zou het mogelijk zijn, dat zij als tussenpersoon optreedt, en hem met de leveranciers in verbinding stelt?

— Dat is zelfs zeer waarschijnlijk; het is tenminste een onderdeel van haar plan, denk ik, zei Raffles glimlachend.

— Waarom logeren wij in dat kleine straatje, als de Rue de la Pépinière?

— Omdat dit voor ons veel veiliger is. Wij doen voorlopig afstand van onze titel, Lord Aberdeen en worden heel eenvoudig, Londense toeristen.

Brand knikte met het hoofd en keek uit het portierraampje, daar hij deze buurt niet kende, en Raffles sloeg de « Figaro » open, welk blad hij voor het instappen gekocht had.

Raffles kwam juist uit zijn hoek over-

eind schieten, toen de taxi stil hield voor een eenvoudig hotel in de Rue de la Pépinière.

Raffles en Brand stapten uit, en zonden de chauffeur met een goede fooi weg.

De eigenaar van het hotel ontving hen persoonlijk, en de twee vrienden kregen een goede kamer op de derde verdieping, schuin uitziende op het Gare Saint Lazare, waarvan de sombere grijze massa en de hoge toegangstrappen schel beschenen werden door de booglampen op het plein ervoor.

Raffles wreef zich in de handen en zei, zodra zij hun valiezen hadden opgeborgen, waaruit Raffles echter eerst de instrumententas had genomen:

— Nog een half uur, amice. Wij mogen ons gelukkig prijzen met deze kamer, want van ons venster uit kunnen wij iedereen die het station verlaat goed waarnemen.

— Maar zou je hem wel gauw genoeg herkennen, in de volte?

— Ik geloof niet, dat ik bang hoeft te zijn voor te grote drukte. Er komen met de nachttrein altijd maar heel weinig passagiers uit die richting. Bovendien zal Henderson goed opletten.

— Henderson? vroeg Brand verwonderd.

— Ja. Zodra wij hier waren, heb ik hem in de vestibule opgebeld. Hij zal met een auto komen. Ik heb hem gezegd, dat hij uit de kast met de vermommingen een zwarte ringbaard moest nemen. Hij zal wachten op de hoek van deze straat en de Rue de Budapest.

— Komt hij met een taxi?

— Neen, ik heb hem gezegd, juist een wagen te huren, die helemaal niet op een taxi lijkt, zodat hij niet het gevaar loopt, dat een late voorbijganger van zijn diensten gebruik wil maken.

— Maar als wij hier blijven zitten, dan zal Stanley ons ontgaan, want wij zullen niet vlug genoeg beneden zijn, om hem te kunnen volgen, als hij een auto heeft.

— Daarin heb je gelijk, en ik denk dan ook niet, dat wij hier op de loer zullen blijven zitten. De afstand is echter groot genoeg, zoals je ziet.

Raffles deed het licht uit, trok het gordijn voor het enige raam dicht op een paar centimeters na, nam een nachtkijker, ging op een stoel zitten en hield daarmee met grote aandacht het gehele voorplein, en de omgeving daarvan, in het oog.

Tenslotte hield hij het instrument strak gericht op een auto, die een weinig terzijde van het plein stond, en die niet behoorde tot de stuk of vijf, zes taxi's, die op de standplaats naast het trottoir waren geparkeerd, en waarvan de chauffeurs, in afwachting van de nachttrein, luidruchtig met elkander stonden te praten.

Toen Raffles wel enige minuten onbeweeglijk had zitten turen, steeds met de kijker voor de ogen, vroeg Brand onwillekeurig zacht pratend:

— Waar kijk je toch zo naar, wat is er aan die auto daarginds te zien?

— Aan de auto zelf heel weinig, Charles, want het is maar een heel gewone taxi, maar des te meer aan de persoon, die er in zit. Hij schijnt, even als wij, te wachten. Telkens raadpleegt hij zijn horloge, na het te hebben vergeleken met de verlichte cijferplaat van de klok in de voorgevel van het station. Als hij zich vooroverbuigt, is zijn gelaat telkens heel even te zien. Hier heb je de kijker, amice. Kijk eens wat jij er van kunt maken.

Brand nam de kijker over, bracht hem voor de ogen en tuurde naar de taxi.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur, die met gekruiste armen en diep in het voorhoofd getrokken pet rustig scheen te dutten.

In het eerst kon hij maar heel weinig van diens passagier onderscheiden, want de wagen stond in de schaduw, maar op een gegeven moment leunde de inzittende voorover, om uit het portier te kunnen kijken, en nu zag Brand zijn gelaat van terzijde.

— Ik ken hem niet; een man met een baard, zei hij. Waarom stel je zo veel belang in hem?

— Omdat ik geloof dat die baard vals is amice, net zo vals als de baard, die onze vriend James op dit ogenblik moet dragen. Maar ik geloof, dat het nu hoog

tijd wordt om naar beneden te gaan, als wij onze man niet willen missen.

Hij schoof de gordijnen nu geheel dicht, en greep zijn hoed.

— Kom nu mee, zei hij tot Brand, want over een minuut of twee moet de trein, als hij tenminste op tijd is, aankomen.

Opnieuw draaiden de twee vrienden het licht uit, verlieten de kamer, sloten deze af, en gingen via de trap naar de vestibule.

Zodra zij op straat waren, zei Raffles zacht tot Brand.

— Loop nu vlug naar de straathoek, en ga Henderson waarschuwen. Zodra hij de trein hoort, moet hij langzaam komen aanrijden, tot hij ongeveer recht tegenover de stationsuitgang staat. Als je hem dit gezegd hebt, kom dan dadelijk terug.

Brand knikte, en begaf zich naar het hem aangewezen punt.

Hij moest daarbij de wachtende taxi passeren, waarin de heer met de baard gezeten was.

Hij wierp snel een blik terzijde, en bemerkte hoe de man een weinig voorover gebogen zat, en de ogen strak op de ingang van het station hield gericht.

Hij had een gitzwarte baard, en een knevel, die de onderzijde van zijn gelaat volkomen bedekten.

Toch was er iets in dat gezicht, hetwelk Brand bekend voorkwam, zonder dat hij echter had kunnen zeggen, waar hij het eerder gezien had.

Hij volbracht vlug zijn opdracht, en terwijl hij terugliep, hoorde hij in de verte de trein over een der viaducten ratelen. Over een halve minuut zou hij stilstaan onder de overkapping.

De knikkebollende chauffeur bleek nu klaar wakker te zijn, en ook hij keek naar het station, zonder op iets anders acht te geven.

Zodra Brand zich weer bij Raffles had gevoegd, zei deze:

— Daar heb je de trein. Let nu goed op. Zorg dat je die auto goed in het oog houdt. Ik vraag je dit, omdat het mogelijk is, dat Henderson en ik op een te grote afstand zullen moeten uitstappen, als die taxi eindelijk stopt.

Brand knikte en zei:

— Goed. In orde. Je kunt het aan mij overlaten. Maar ik moet je zeggen dat ik er niets van begrijp. Wie is die man, en wat heeft hij voor reden om Stanley na te gaan? Maar... wacht even... Het is natuurlijk Webster, die evenals wij met een vliegtuig is gekomen.

— Neen, Charles, je hebt het mis, Webster is het niet, antwoordde Raffles glimlachend. Die staat daar al lang in de vestibule, naar ik heb opgemerkt. Hij heeft een pracht van een vilthoed met een heel brede rand, en een magnifiek rood puntbaardje. Het staat hem wel niet erg, maar het maakt hem toch wel bijna onherkenbaar.

— Dan weet ik het niet meer, zei Brand met een zucht. Daar komen de eerste passagiers.

Inderdaad kwamen enige reizigers de trap af, die elkander poogden voor te zijn bij het veroveren van een taxi. Brand had zich wat terzijde opgesteld, en hield zich klaar om in een taxi te springen, zodra de geparkeerde auto zou weg rijden.

Hij haalde wat sneller adem, toen

hij eensklaps Stanley uit de brede deur zag komen, met Liza Frazer aan zijn zijde.

Hij verwachtte, dat de cocainesmokelaar vlug naar beneden zou komen, teneinde zich van een taxi meester te maken, maar tot zijn verbazing liep hij heel kalm de trap af, ofschoon de vrouw hem tot spoed scheen aan te manen.

En die verwondering nam nog toe, toen hij zag hoe Stanley midden op de trap rustig een sigaret opstak, verder naar beneden kwam, de straat overstak, en verdween in het hotel de Saint Augustin, ofschoon Liza Fraser hem aan de arm trok, en hem met geweld scheen te willen weerhouden.

Brand moest snel terzijde springen omdat de geparkeerde taxi plotseling achteruitreed.

Hij wierp een blik naar binnen, toen de wagen juist voorbij een lantaarn kwam. Brand zag nu het gezicht van de man zeer duidelijk, en bijna was hem een kreet van verwondering ontsnapt, want nu herkende hij hem, ondanks de zwarte baard.

De man in de taxi was de Dallah.

HOOFDSTUK VII

VEERTIEN KILO « SNEEUW »

Brand bleef 'n ogenblik versuft staan. De Dallah te Parijs. Dus had Raffles alweer gelijk gehad. Er viel nu niet meer aan te twifelen of de booswicht speculeerde op een zeldzame gelijkenis, om zich straffeloosheid te verzekeren, en dit scheen zijn laatste, misschien wel zijn beste troef te zijn.

Brand hield zich zoveel mogelijk in de schaduw, en zodra hij zag dat de auto snel wegreed, met de baardige heer er in, stak hij snel over, en voegde zich weer bij Raffles, aan wien van het gehele voorval niets ontgaan was.

— Je komt juist bijtijds, zo ontving deze hem glimlachend. Daar gaat de laatste acteur in dit kleine drama, onze Webster, met zijn mooie rode puntbaardje, eveneens het hotel binnen. Voor zover ik weet is de hele troep nu compleet en kan het spel beginnen.

— Niet de hele troep, Edward, de Dallah is in zijn taxi weggereden.

— Je hebt hem dus tenslotte ook herkend, ondanks zijn prachtige baard?

— De taxi reed juist voorbij een auto en ik zag hem maar een onderdeel van een seconde. Wat doet hij hier?

— Dat is nogal duidelijk: een oogje in het zeil houden, en hulp bieden, als de vrouw het werk soms niet alleen af zou kunnen.

— Zou hij zijn voormalige huisknecht ondanks het puntbaardje hier herkennen?

— Zijn voormalige huisknecht? her-

haalde Raffles verbaasd.

Brand sloeg zich tegen het voorhoofd en zei:

— Dat is waar ook; die slimme detective is niet bij hem, maar bij zijn dubbelganger in dienst geweest. Het is om er gek van te worden. Ik houd de boel niet meer uit elkaar. Maar hoe zou Stanley er toe gekomen zijn juist dit hotel uit te kiezen?

— Ik denk, omdat dit het dichtste bij het station is, en hij geen lust had, nog verder te gaan.

— De vrouw scheen echter heel andere voornemens met hem te hebben.

— Ja dat was duidelijk te merken. Dat hotel van ons is wellicht niet zo heel geschikt voor het doel, dat zij zich voorstelt. Zij en de Dallah hadden hoogst waarschijnlijk een ander hotel uitgekozen, maar het is mogelijk dat Stanley achterdochtig is geworden, of dit hotel veiliger vindt. In ieder geval heeft hij zijn wil doorgezet.

— Vergemakkelijkt dit voor ons de zaak?

— Dat is moeilijk te zeggen. In ons voordeel is, dat ik in dit hotel, meermaalen gelogeerd heb, en de inrichting ervan grondig ken. Het nadeel er van is, dat het niet zo heel groot is, en wij dus op de vingers kunnen worden gekeken. Ga nu even maar Henderson waarschuwen, die daar nog altijd op de straathoek wacht, en niet zal weten wat er aan de hand is. Zeg hem dat hij de

auto parkeert in het smalle achterstraatje, dat achter het hotel omloopt. Mocht de Dallah het misschien in zijn hoofd krijgen, daar eveneens op post te gaan staan, wat niet onmogelijk is, dan weet Henderson wat hem te doen staat. Voor je weg gaat... hoe zie ik er uit? Waar lijk ik op?

— Wel, op een rasechte Parijzenaar.

— Prachtig, dan acht ik mijn vermomming uitmuntend geslaagd, zei Raffles glimlachend. En ga nu maar. Ik wacht je in de hall van het hotel. Toon echter niet dat je mij kent, als er bekenden van ons mochten staan.

Brand ging snel aan zijn opdracht voldoen, en Raffles liep zonder overhaasting terug naar het hotel. Stanley had blijkbaar zoëven een kort onderhoud gehad, met de ober. Van de vrouw was niets te zien. Raffles liep naar de loge van de portier, en wierp een vluchtige blik op het gastenregister. Er waren twee namen ingeschreven, waarvan de inkt nog niet eens geheel droog was. Een vrouw was daar niet bij. Stanley was dus naar het scheen, niet van plan in dit hotel te overnachten.

De nieuwe namen waren waarschijnlijk van twee pas gearriveerde reizigers die in hetzelfde hotel hun intrek hadden genomen. 't Waren twee zwaar gebouwde mannen, die bij de liftkooi vrij luid met elkander stonden te praten en er uitzagen als Franse herenboeren uit Normandië.

Van Webster was evenmin iets te zien. Raffles vermoedde evenwel dat hij in de buurt moest zijn, en dat bleek inderdaad het geval te zijn, want nauwelijks was Stanley in de lift gestapt, die op dat ogenblik beneden kwam, of een deur, niet ver van de ingang, waarschijnlijk behorende tot het kantoor van de gerant ging op een kier open, en het rode puntbaardje werd zichtbaar. Toen de lift uit het oog verdwenen was, ging die deur nog verder open, Webster trad te voorschijn, en begon op radde toon met de ober te praten, die blijkbaar besluiteloos was, en nu en dan een vaag gebaar maakte.

Juist toen de lift weer beneden kwam, en Webster er op toestapte, kwam Brand

terug. Zonder enige notitie van Raffles te nemen liep hij regelrecht naar het tafeltje met kranten, keek het blad even in, vouwde het dicht, en klopte er mee in de palm van zijn linker hand. Dat was het bekende sein, in een hotel of overal waar kranten waren, als de een of andere opdracht tot een goed einde was gebracht. Raffles wist dus nu dat Henderson de auto in het achterstraatje had geparkeerd.

Toen de ober voorbijging, klampte hij deze aan en vroeg doodnuchter:

— Wat wilde mijnheer Webster van je?

De ober verschoot van kleur, en vroeg op zijn beurt?

— Hoe weet u wie die heer is?

— Dat doet er niet toe. Ik denk dat hij je een kamer heeft gevraagd vlak naast de Engelsman en zijn vriendin, die zoëven hier zijn afgestapt.

Er kwam achterdocht in de blik van de ober, toen hij ten antwoord gaf:

— Ik geloof niet dat ik u daar op behoef te antwoorden, mijnheer. Wie bent u eigenlijk?

Zonder iets te zeggen stak Raffles de hand in zijn binnenzak en haalde er een Parijse politiepenning uit. Die moest de kelner wel bekend zijn want hij veranderde onmiddellijk van toon, en zei, enigszins verschrikt:

— O pardon, monsieur, ik zie dat u van de politie bent; dat heb ik natuurlijk niet geweten. Het schijnt hier van nacht te krioelen van politiebeambten. Waar gaat het eigenlijk om? Wat is er aan de hand?

— Heeft Mr. Webster je dat dan niet verteld? vroeg Brand vlug.

— Neen, hij heeft mij niets verteld. Alleen dat zijn naam niet mocht worden genoemd en dat hij een kamer wilde hebben, naast die van die andere Engelsman gelegen, die hier met zijn dame is aangekomen.

— Is er een communicatiedeur?

— Ja, mijnheer, maar die is gewoonlijk afgesloten.

— Nu echter niet? Ik zag dat je hem een sleutel gaf.

De ober gaf geen antwoord en keek Raffles bedremmeld aan.

Raffles glimlachte en zei laconiek :

— Nu, laat mij aanstonds die kamer van mijnheer Webster maar wijzen, of geef mij het nummer, want ik heb hem een belangrijke mededeling te doen.

— Monsieur, om godswil, ons hotel wordt toch niet in opspraak gebracht? Er is toch geen sprake van een jaloerse echtgenoot of zo iemand, die met moordplannen rond loopt.

— Stel je gerust, broer, antwoordde Raffles glimlachend. Ik denk niet dat er bloed zal worden vergoten. De zaak is van een geheel andere aard.

Dit scheen de ober gerust te stellen, want hij zei haastig, en op zachte toon:

— De twee kamers zijn op de eerste verdieping gelegen, monsieur, dicht bij de liftkooi. Die van mijnheer Webster draagt Nr 17. Wil ik een kelner met u meegeven?

— Niet nodig. Alleen mijn assistent zal mij vergezellen.

Hij gaf Brand een wenk, die vol belangstelling op enige afstand had toegekeken, en de twee vrienden gingen naar boven, niet met de lift evenwel, maar via de trap.

— Ik denk dat wij nu tijd genoeg hebben zei Raffles zacht onder het naar boven lopen. De smokkelaars hebben niet gerekend op dit hotel, en ik denk dat de Dallah nu in hoogst eigen persoon de cocaïne of wat het anders mag zijn, is gaan halen. Het zou mij niet verwonderen als Stanley nog wel wat anders zou hebben moeten betalen dan alleen de koopsom. Het is duidelijk, dat hij een grote som gelds bij zich moet hebben.

Zij waren nu op de eerste verdieping aangekomen. Vlak bij de trap bevond zich de liftkoker. Met een gonzend geluid ging de lift naar beneden, en toen hoorde Raffles een stem, die hem bliksemsnel in actie deed komen.

Tussen de trap en de liftkooi was een deur, die behoorde tot een diepe muurkast, waarin de schoonmaaksters, emmers, dweilen, leerlappen, sponzen borstels en dergelijke dingen bewaarden.

Zonder aarzelen trok Raffles die deur open, duwde Brand de kast in, ging naast

hem staan, en trok de deur tot op een kier van een paar millimeter dicht.

De gang in het hotel was niet overmatig verlicht, maar zijn scherp oog had toch schuin tegenover de kast het nummer ontdekt, dat in deze geschiedenis van zoveel belang zou zijn: Nr 17. Iets verder was de deur van de andere kamer.

— Waarom staan we hier? vroeg Brand fluisterend.

— Wachten, antwoordde Raffles laconiek.

Een minuut ongeveer verstreek. Toen klonk het gonzen van de lift opnieuw. Met een zwakke schok hield zij stil op de eerste verdieping; de schelle stem van de liftjongen klonk, de deuren gingen piepend open, en voetstappen klonken in de gang.

Er was slechts één enkele bezoeker uitgestapt, en Brand kon zijn gezicht zien door de deurkier. Het was een bleek gezicht, omgeven door 'n gitzwarte baard. De man stond even luisterend stil, keek links en rechts de verlaten gang af, en liep toen snel naar de deur van kamer 19. Nu pas zag Brand dat hij een groot, in zwart zeildoek gewikkeld pak onder de arm had.

De man klopte zacht op de deur, die onmiddellijk geopend werd. Er kwam een smalle blanke hand te voorschijn, die naar het pak greep, en het volgende ogenblik ging de deur weer dicht, nadat de man met de baard snel een paar woorden gefluisterd had.

Het volgende ogenblik klonken zijn voetstappen weer over de loper, en verwijderden zich.

— Waar gaat hij nu heen? vroeg Brand zacht.

— Ik denk naar beneden. Vermoedelijk zal hij wel in de buurt blijven.

— Ik moet bekennen, dat ik van het geval niet veel begrijp. Welk voordeel werpt het eigenlijk voor de Dallah af, zijn dubbelganger cocaïne te leveren? Hij zal hem toch niet met opzet er in willen laten lopen?

— Dat weet ik niet, maar er zit waarschijnlijk iets achter, en dat zullen wij, hoop ik, nog wel ontdekken.

De twee vrienden verlieten de kast,

toen alles weer stil was, en luisterden aandachtig voor de deur van kamer Nr 19. Daarbinnen werd op halfluide toon gesproken.

Raffles bukte zich en trachtte door het sleutelgat te kijken, maar dat lukte hem niet. Op zo iets was blijkbaar gerekend, en men had de sleutel van binnen op het slot laten zitten.

Maar al heel spoedig gebeurde er iets anders, dat tot snel handelen dwong. Een deur was open gegaan, en zij hoorden duidelijk de stem van Webster, die op bevelende toon zei:

— Handen omhoog, en laat dat pak los. Zo, ik heb je dus eindelijk op heterdaad kunnen betrappen, mijnheer Dallah. Ga gij daar in die hoek zitten, lieve dame, en verroer je niet. Steek je handen uit, en geen grapjes, want ik heb hulp bij mij.

— Dat is natuurlijk grootspraak, mompelde Raffles glimlachend. Vooruit, Charles, nu wordt het onze beurt, of de buit zou ons waarachtig nog ontsnappen.

Hij draaide de kruk van de deur van kamer Nr 17 om, die niet op slot bleek te zijn, en de twee vrienden stapten naar binnen. Er brandde geen licht, maar de verbindingsdeur stond open. Zij gingen er door en traden de aangrenzende logeerkamer binnen.

Liza Fraser zat in een hoek, een beetje bleker dan anders misschien, maar met een spottende tartende uitdrukking op haar gezicht. Stanley stond bij de tafel, en keek met ogen, die bijna uit zijn hoofd puilden neer op zijn geboeide polsen. Op de tafel lag het geopende pak, dat een aantal kleinere linnen zakjes bleek te bevatten, zoals ze ook wel gebruikt worden voor het vervoer van zaden. Een dier zakjes was geopend.

Webster had zich bij het binnenkomen van de binnendringers snel omgewend, en vroeg nijdig:

— Wat betekent dat? Wie zijn jullie?

— Politie, antwoordde Raffles lachend, terwijl hij zijn nagemaakte penning maar weer liet zien. Dat is een aanhaling van belang, collega. Kolosaal, wat een berg «sneeuw». Ik taxeer

het vrachtje op veertien kilo. Dat is een fortuin.

Webster grijnslachte en vroeg:

— Hoe zijt gij dit te weten gekomen?

— Berichten uit Londen. Ze wantrouwen hem daar al lang, die mijnheer Stanley. Heeft hij al betaald?

— Twaalfduizend pond sterling. Daar ligt de poet.

Raffles floot zacht, trad op de tafel toe, nam het geopende zakje op, rook aan het fijne, sneeuwige poeder, dat het bevatte, maakte een vingertop nat, doopte die in de stof, en bracht een weinig aan zijn lippen.

Toen zei hij langzaam, met iets van bewondering in zijn ogen naar de vrouw kijkend.

— Kranig hoor. Eerste klas werk. 't Is mentholpoeder. Als dat in alle zakjes zit, is het hele pak niet meer dan tachtig pond waard.

De vrouw werd spierwit, maar Stanley uitte een knetterende vloek, rukte als een wild dier aan zijn boeien, en schreeuwde:

— Rotmeid. Ik had gelijk dat ik je wantrouwde. Geef me dadelijk mijn geld terug. Webster, maak onmiddellijk die boeien los. Je mag me niet arresteren voor de aankoop van menthol.

Webster scheen te weifelen. Naar de letter van de wet had Stanley volkomen gelijk. Niemand mocht hem beletten, desnoods een wagenvracht mentholpoeder te kopen. Maar ineens viel Webster iets in. Die Franse collega kon zich vergissen, en het zou toch wel eens cocaine kunnen zijn.

— We zullen wel zien, zei hij ten slotte. Is het waardeloze prulleboel, dan ga je vrij uit. Ik zal die boeien losmaken, maar je gaat nu eerst mee naar het bureau, en daar zullen we dat pak met het witte goedje ook laten brengen. Daar kan een expert het dan onderzoeken.

— Maar ik wil mijn geld terug, hield Stanley aan.

Webster wilde wat zeggen, maar Raffles voorkwam hem:

— Een ogenblikje. Dat is een zaak die mij aangaat. Dit is een Frans misdrijf, geen Engels. Waar is het geld,

madame?

Zwijgend, met verwrongen gelaat wees Liza Fraser naar haar handtas, en nam er een dikke portefeuille uit, die zij op de tafel gooide met de woorden:

— Asjeblijft, en lopen jullie allemaal voor mijn part naar de hel.

— Later misschien; voor het ogenblik hebben wij iets anders te doen, zei de gewaande Franse politiemann kalm. Hij nam de portefeuille op, waarnaar Stanley reeds zijn van woede trillende handen uitstak. Hij stak ze in zijn binnenzak met de woorden:

— Een ogenblikje, mijnheer... de Dallah zoals ik u geloof ik heb horen noemen. Het zal op het hoofdbureau moeten worden uitgemaakt of dat geld u kan worden teruggegeven. Collega, u kunt over een half uur opbellen. Ik neem deze dame mee, tenzij u zich met haar wil belasten.

— O, neen, wel bedankt, antwoordde Webster grimmig. Met haar heb ik niets te maken. Het is me te doen om deze vent hier.

Hij strekte zijn hand reeds naar de telefoon uit, en een ogenblik daarna had hij om politie-assistentie verzocht.

Raffles wachtte de komst van de heren echter niet af, maar zei tot Liza Fraser.

— Loop voor me uit, lieve schat en maak geen grapjes, want het zou je slecht vergaan.

Met opgeheven hoofd verliet de vrouw het vertrek, op de voet gevolgd door Raffles en Brand. Zij liepen de gang teneinde, en bereikten langs de achtertrap de vestibule. Raffles verliet echter het hotel aan de achterkant.

Zodra ze in de donkere achterstraat te zien waren, klonk een bekende, zware stem, die zo zacht mogelijk trachtte te spreken:

— Hier ben ik, mylord, en daar staat de auto.

Hij zweeg plotseling verschrikt, toen hij de vrouw zag.

Liza Fraser slaakte een schorre kreet keek Raffles met uitpuilende ogen eens goed aan, en riep:

— Dacht ik het niet? Ik had het fadelijk moeten begrijpen. Jij bent Raffles en niemand anders. Moet je ons dan steeds de voet dwars zetten?

— Ik hoop het niet lang meer behoeven te doen, madame, zei Raffles koeltjes. Je rijk is ten einde, zus, ze komen je straks halen, ga maar weer naar binnen. Stap in, Charles.

De vrouw scheen te aarzelen, maar Brand duwde haar het hotel binnen, en de deur viel in het slot.

Raffles en Brand stapten in en Henderson reed snel het straatje uit.

Aan de eerste de beste politieagent zei Raffles, zorgdragend dat zijn gelaat in de schaduw bleef, dat men dicht bij de deur van het Hotel Saint Augustin, als men verkoos de Dallah zou kunnen vinden, het berucht, Londense bendelid.

* * *

Hoe het allemaal ging, vermeldt de historie niet, maar toen de politie ter plaatse arriveerde, vond men alleen een beetje bloed bij de deurpost, maar de Dallah vond men niet. Onbekende helpers hadden hem waarschijnlijk juist tijds weggehaald. Evenmin kon men een spoor terugvinden van Liza Fraser, en veel... veel later dook die meid weer in Londen op.

* * *

Wat Stanley betreft, tot zijn spijt was Webster wel genoodzaakt, zonder de man, die hij voor de Dallah hield, huiswaarts te keren. Het pak bleek inderdaad geen korrel cocaïne te bevatten, en er had dus ook geen strafbare transactie van bedwelmende middelen plaats gehad.

— Een volgende keer beter, hoop ik, mompelde Webster.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Raadsels en verrassingen

80.470 — Limburgse Drukkerijen, N. V.,

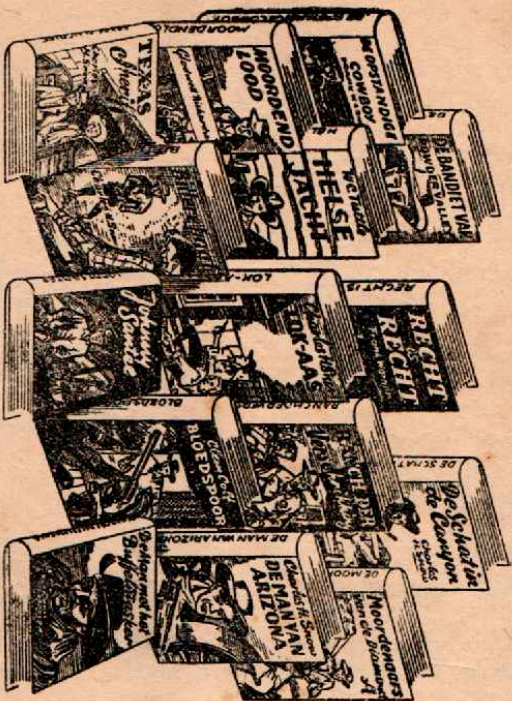
HASSELT

Gedrukt in België

Nieuwe WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

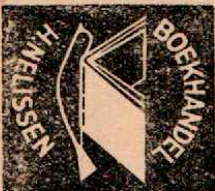

betreftbaar f 5.- of meer met f 1.- per maand

1. Recht is Recht beide door Frank W. Ryan
2. De Opstandige Cowboy van de Diamond-A
3. Moordenaars van de Diamond-A door Denver Bardwell
4. De Bandiet van de Powder Valley door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur Madsen
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspeer door Clem Call
8. Ranch der Verschrikking alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffalo-makker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon alle door Ch. H. Snow
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f ..... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remlaastkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordelen wat niet wordt verlangd.

NAAM: .....

ADRES: .....

L. L.